

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/36/2022
Identifikačné číslo spisu:	4218010523
Dátum vydania rozhodnutia:	21.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4218010523.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 21. júna 2023 v Bratislave v trestnej veci obvinenej Ing. H. Z. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvinenej Ing. H. Z. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/30/2021, z 29. júna 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej Ing. H. Z. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/91/2018, z 8. decembra 2020, bola obvinená Ing. H. Z. uznaná za vinnú z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že

dňa 3. augusta 2017 v čase okolo 10.45 hodine po ceste číslo III/1470, ktorá má charakter vedľajšej cesty v smere od mesta T. na obec C. viedla osobné motorové vozidlo značky Suzuki Swift, evidenčného čísla Q. XXX V., pričom pri vchádzaní na hlavnú cestu číslo II/509 nerešpektovala dopravné označenie „Daj prednosť v jazde“, po vojení do križovatky nedala prednosť z ľavej strany od obce R. prichádzajúcemu, riadne označenému služobnému motorovému vozidlu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zn. Kia Ceed, evidenčného čísla U. XXX T. (ďalej len služobné motorové vozidlo), ktoré viedol ppor. G. Š., nar. XX. U. XXXX, ako ani sprava prichádzajúcemu nákladnému motorovému vozidlu zn. Peugeot Boxer, evidenčného čísla U. XXX I., ktoré viedol vodič G. H., nar. XX. K. XXXX, následkom čoho služobné motorové vozidlo narazilo do ľavej zadnej časti vozidla obvinenej a rotačným pohybom prešlo do protismeru, kde pravou bočnou stranou narazilo do čelnej strany nákladného motorového vozidla, vodič služobného motorového vozidla ppor. G. Š., nar. XX. U. XXXX v dôsledku zrážky utrpel trieštivú zlomeninu lebky s devastačným poranením mozgu a uvedeným zraneniam na mieste podľahol, jeho spolujazdec kpt. L. E., nar. XX. C. XXXX utrpel úrazovo-krvácavý šok a polytraumu, zraneniam ktorým na mieste podľahol, vodič nákladného motorového vozidla G. H., nar. XX. K. XXXX utrpel tržné poranenie sleziny, šok z krvácania, pomliaždenie vnútorných orgánov a iné

vážne zranenia, ktorým XX. K. XXXX taktiež podľahol, spolujazdec v nákladnom motorovom vozidle B. H., nar. XX. C. XXXX, utrpel zlomeninu kľúčnej kosti s miernym posunom úlomkov s dobou liečenia a práceneschopnosťou v trvaní 4 týždne a ďalší spolujazdec sediaci v tomto vozidle F. H., nar. XX. G. XXXX utrpel zlomeninu šiesteho rebra vľavo na prednej strane hrudníka s miernym posunom úlomkov s dobou liečenia a práceneschopnosťou v trvaní 4 týždne, pričom obvinená svojím konaním porušila dôležitú povinnosť uloženú jej ustanovením § 20 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých predpisov v znení n. p.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 37 písm. h) Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého ju zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne jej uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 6 (šesť) rokov a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku jej uložil povinnosť nahradiť škodu poškodeným:

- Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s., IČO: 35 942 436, so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, a síce vo výške 446,94 Eur,
- Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., IČO: 35 937 874, so sídlom v Bratislave, Mamateyova 17 vo výške 8.620,41 Eur a napokon
- Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Bratislave, Pribinova 2 vo výške 92.461,60 Eur.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, uznesením, sp. zn. 1To/30/2021, z 29. júna 2021 rozhodol tak, že odvolanie menovanej postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podala obvinená Ing. Z. dovolanie, uplatňujúc naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b) [vo veci rozhodoval súd v nezákonnom zložení], písm. c) [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], písm. e) [vo veci konal, alebo rozhodoval orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania], písm. g) [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a napokon písm. i) [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia] Trestného poriadku, argumentujúc v zásade nasledovne.

„ ... v prvom rade uvádzam, že vo veci konal a rozhodoval orgán činný v trestnom konaní a sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Poškodení, nebohí, vodič policajného vozidla ppor. Bc. G. Š.Z. a jeho spolujazdec kpt. PaedDr. L. E. boli príslušníkmi Policajného zboru pôsobiaci aj v okrese Komárno. Existuje teda dôvodný predpoklad, že sa mohli poznať s príslušníkmi Policajného zboru zabezpečujúcimi vykonanie dokazovania na mieste dopravnej nehody i so samotným vyšetrovateľom vykonávajúcim dokazovanie v prípravnom konaní. Považujem za neprípustné, aby vyšetrovateľ vykonával dokazovanie vo veci, kde sú poškodenými jeho bývalí kolegovia". Argumentujúc s poukazom na relevantné ustanovenia Dohovoru, Trestného poriadku, resp. závery vyplývajúce z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, príp. Ústavného súdu ČR obvinená doplnila, že „ ... budova Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne zároveň sídli hneď vedľa budovy súdu. Obdobná pochybnosť teda existuje i vo vzťahu k samotnému súdu. Na základe uvedeného mám za to, že z dôvodu zabezpečenia nespochybniteľnej objektívnej nestrannosti mal byť z rozhodovania v trestnej veci vylúčený i celý Okresný súd Komárno. V nadväznosti na posudzovanie zaujatosti si zároveň dovoľujem poukázať na to, že o mojich námietkach voči postupu Okresného súdu Komárno a námietkach zaujatosti voči sudcovi súdu prvej inštancie rozhodoval na Krajskom súde v Nitre senát odvolacieho súdu v zložení JUDr. Stanislav Libant, JUDr. Štefan Hrvola a JUDr. Petr Kaňa. V rámci odvolacieho konania ... bola vec pridelená senátu pozostávajúcemu z predsedu JUDr. Stanislava Libanta a členov JUDr. Štefana Hrvola a JUDr. Ingrid Kišacovej, PhD. Dvaja z členov senátu, ktorí rozhodovali o mojom odvolaní, teda rozhodovali aj o námietkach zaujatosti, ktoré som podala proti sudcovi Okresného súdu Komárno, JUDr. Martinovi Ivanovi, čo považujem za neprípustné. Proti zloženiu senátu ... som preto podala námietku zaujatosti z dôvodu jeho kreácie ... súčasťou senátu boli dvaja sudcovia,

ktorí mali byť z predmetnej veci vylúčení, nakoľko mali vzťah k predmetnej veci. Nevyhovením mojej námietke rozhodoval odvolací súd v nezákonnom zložení a došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces ... na súde prvej inštancie ani na odvolacom súde sa nemalo uskutočniť pojednávanie, kým nebolo rozhodnuté o podanej námietke zaujatosti. O vybavení mojich námietok zaujatosti som však nebola informovaná ani pred jedným z uskutočnených pojednávanií. V súvislosti s rozhodovaním odvolacieho súdu si zároveň dovoľujem poukázať na postup odvolacieho súdu pred vytýčením verejného zasadnutia na 8. júna 2021. Uvedeného termínu sa mnou zvolený obhajca nemohol zúčastniť z dôvodu kolízie s vykonávaním obhajoby ... preto sa riadne a včas ospravedlnil a požiadal odvolací súd o náhradný termín verejného zasadnutia. Podaním Krajského súdu v Nitre, ktoré mi bolo doručené necelé tri týždne pred termínom verejného zasadnutia, mi bolo oznámené, že mi bol ustanovený náhradný obhajca. Súdny spis mal v danom čase viac než 3000 strán. Náhradnému obhajcovi bol teda pred termínom pojednávania s ohľadom na rozsah a špecifiká môjho prípadu poskytnutý neprimerane krátky čas na obsiahnutie celej problematiky, čím došlo podľa môjho názoru k porušeniu môjho práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces.

Počas konania som opakovane poukazovala na nedostatočný spôsob vedenia súdneho spisu. Pri nahliadaní do súdneho spisu som opakovane zistila, že súčasťou spisu neboli viaceré moje podania. Pri nahliadnutí do súdneho spisu po podaní obžaloby v súdnom spise chýbalo moje podanie z 23. októbra 2018 a moja kompletná komunikácia s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky a Krajskou prokuratúrou v Nitre, či pokyny nadriadeného prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre z 30. augusta 2018 adresované dozorujúcej prokurátorke, čo vo mne vyvolalo dôvodné pochybnosti o zákonnosti trestného konania voči mojej osobe. Na nesprávne vedenie spisu som preto opakovane poukazovala aj počas súdneho konania. Pri nahliadaní do súdneho spisu 12. júla 2019 sa v súdnom spise nenachádzalo podanie môjho obhajcu z 25. júna 2019 ... ani moje podania z marca 2019 a mája 2019, ktoré slúžili na moju obhajobu. Pri opakovanom nahliadaní ... súčasťou súdneho spisu neboli moje opakované žiadosti o zapracovanie námietok k zápisniciam z hlavných pojednávanií ... pričom v uznesení Krajského súdu v Nitre ... sa predmetné podania uvádzajú. Pri nahliadnutí do súdneho spisu dňa 20. decembra 2018 sa v spise nachádzala kópia znaleckého posudku z oblasti toxikológie vypracovaného znalcom RNDr. Jozefom Váluchom, CSc., č. 44/2017 z 27. októbra 2017, ktorá nebola opatrená okrúhlou pečiatkou a v závere tohto posudku znalec neodcitol otázku zadávateľa a neuviedol na ne stručné odpovede. Takto vypracovaný posudok nemal všetky podstatné náležitosti znaleckého posudku v zmysle zákona. V rámci nahliadnutia do súdneho spisu 12. júla 2019 sa už v súdnom spise nachádzal originál znaleckého posudku ... z 27. októbra 2017 opatrený okrúhlou pečiatkou a zároveň znaleckou doložkou, ktorá bola nad rámec zákona taktiež opatrená okrúhlou pečiatkou znalca. Obe verzie znaleckého posudku som získala pri nahliadnutí do súdneho spisu a na existenciu viacerých verzií som upozornila sudcu na hlavnom pojednávaní ... 17. októbra 2019. Časti oboch verzií znaleckých posudkov, poukazujúce na rozdiely, som zároveň krátkou cestou založila do súdneho spisu priamo na pojednávaní ... 20. decembra 2018 sa zároveň v súdnom spise nachádzala kópia lekárskeho znaleckého posudku vypracovaného znalcami MUDr. Richardom Kóšom ... a MUDr. Rastislavom Rozborilom ... , ktorý na poslednej strane nebol opatrený okrúhlou pečiatkou znalca na poslednej strane posudku (na zošívacej šnúre znaleckého úkonu). Predmetný posudok vykazoval rôznu formálnu úpravu dokumentu (rôzne formáty písma, riadkovanie atď.) a bol nesprávne číslovaný, keď po sebe nasledovali strany 13, 14 a 16 a chýbala strana č. 15 ... boli nesprávne číslované aj prílohy posudku. Pri nahliadnutí do súdneho spisu 12. júla 2019 sa v súdnom spise nachádzal originál znaleckého posudku ..., ktorý už obsahoval poslednú stranu posudku zošitú zošívacou šnúrou a bol opatrený pečiatkami znalcov s ich podpismi ... bola doplnená aj príloha č. 3 predmetného posudku. Počas nahliadnutia do súdneho spisu 20. decembra 2018 sa zároveň v súdnom spise nachádzala iba kópia znaleckého posudku vypracovaného znalcami MUDr. Michaelou Rendekovou ... a MUDr. Evou Nevickou ... pri nahliadnutí do súdneho spisu 12. júla 2019 ... sa už v spise nachádzal originál posudku a na poslednej strane bol posudok opatrený zošívacou šnúrkou, kde boli uvedené pečiatky a podpisy znalkyň. Na možnú manipuláciu a nedostatky súvisiace s vedením súdneho spisu som počas konania na súde prvej inštancie opakovane upozorňovala, avšak dodnes som nebola vyrozumená, ako súd moje námietky vyhodnotil, resp. prečo súd na moju argumentáciu neprihliadal. Pri porovnaní spisovej dokumentácie vedenej Okresným súdom Komárno 20. októbra 2018 a 12. júla 2019 mi bolo zároveň predložené žurnalizované vedenie spisu, ktoré nezodpovedalo číslovaniu strán spisu, ktorý mi bol odovzdaný pri nahliadnutí do súdneho spisu 16. apríla 2018. V rámci trestného konania

som opakovane poukazovala i na stopy bielenia časti listín nachádzajúcich sa v súdnom spise

... v súdnom spise chýba odpor prokurátora proti trestnému rozkazu ... pri nahliadnutí do súdneho spisu mojím obhajcom v decembri 2021 niektoré zväzky neboli pevne zviazané. S ohľadom na zmeny v súdnom spise, na ktoré poukazujem vyššie, takéto pochybenie považujem za hrubý zásah do práva na spravodlivý súdny proces a nerešpektovanie základných zásad Trestného poriadku, pretože takýmto spôsobom nie je možné garantovať ucelenosť a nemennosť súdneho spisu, a teda ani zákonnosť súdneho konania ...

... postupom súdu došlo i k porušeniu práva na zákonného sudcu. Vec bola pôvodne pridelená sudcovi Okresného súdu Komárno JUDr. Martinovi Ivanovi, ktorý rozhodol trestným rozkazom, proti ktorému som podala prostredníctvom svojho obhajcu odpor. Pri nahliadnutí do súdneho spisu 12. júla 2019 som zistila, že v spise sa nachádza potvrdenie o pridelení veci JUDr. Dominike Hudecovej, PhD., ktorá následne vytýčila pojednávanie na 15. augusta 2019 bez toho, aby som bola vyrozumená, ako bola vyhodnotená moja námietka zaujatosti proti zákonnému sudcovi. Zároveň sa v danom čase v súdnom spise nenachádzalo žiadne zdôvodnenie, z akého dôvodu bola vec pridelená JUDr. Dominike Hudecovej, PhD. Následne som bola listom predsedu Okresného súdu Komárno ... informovaná, že ... došlo k zmenám v rozvrhu práce ... informácie v liste predsedu súdu však nekorešpondovali so skutočným stavom. Podľa listu predsedu súdu mal byť totiž JUDr. Martin Ivan práceneschopný, pričom práceneschopnosť mal ukončiť 17. júna 2019 a podľa dodatku č. 9 k rozvrhu práce ... sa mal stať opätovne zákonným sudcom v predmetnej trestnej veci. Pre uvedené nezrovnalosti som preto zaslala ... podnet na Krajský súd v Nitre ... v nadväznosti na môj podnet mi bolo doručené z Krajského súdu v Nitre vyrozenie z 8. novembra 2019 ... [pozn.: mám za to, že] ... stanovisko je v rozpore so stanoviskom predsedu Okresného súdu Komárno ... v predmetnom vyrozumení predsedu ... sa zároveň uvádza, že sudca JUDr. Martin Ivan mal mať pridelené spisy už od 15. júna 2019 a sudkyňa JUDr. Dominika Hudecová, PhD. mala mať pridelené spisy do 16. júla 2019, čo však nezodpovedá dodatku vykonávané dokazovanie od začiatku sprevádzali pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti ... bolo vedené v rozpore so základnými zásadami trestného konania a nebolo vykonávané tak, aby bol objektívne zistený skutkový stav veci bez akýchkoľvek pochybností a aby boli v súlade so znením § 2 ods. 10 Trestného poriadku spravodlivo zistený skutkový stav veci a zistené okolnosti nielen v môj neprospech, ale aj v môj prospech ... pochybenia vo vyšetrovaní nastali už na samotnom mieste dopravnej nehody v deň dopravnej nehody ... zo služobného motorového vozidla [pozn.: poškodených policajtov] bol ... odstránený volant. Pri fotodokumentácii ... nebol vyhotovený žiadny záber volantu ..., airbagu vodiča ani palubnej dosky časť policajného vozidla bola pri obhliadke miesta činu zakrytá plachtou ... fotografie volantu aj palubnej dosky pritom boli vyhotovené pri dokumentácii môjho vozidla i vozidla poškodeného G. H. ... neexistoval legitímny dôvod pre rozhodnutie veliteľa Hasičského a záchranného zboru, aby v súvislosti s vyslobodzovaním nebohých poškodených boli odstránené nesmierne dôležité dôkazy ako volant, odstrihnuté stĺpiky ... predmetné zásahy ... mohli mať zásadný vplyv na posúdenie mechanizmu vzniku následkov dopravnej nehody a zodpovedanie otázok, či bol zádržný systém policajného vozidla plne funkčný a aktívovaný a v akom technickom stave sa nachádzalo služobné motorové vozidlo Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, to znamená, či technický stav policajného vozidla a aktivácia bezpečnostných systémov policajného vozidla mohli mať vplyv na tragický priebeh dopravnej nehody ... fotografie z miesta nehody, nachádzajúce sa pôvodne vo vyšetrovacom spise a následne v súdnom spise, neboli vyhotovené v dostatočnej kvalite a boli upravované (zmenšované). Z daného dôvodu som už podaním ... žiadala vyšetrovateľa o zaslanie fotografií v elektronickej podobe (za účelom vypracovania vyjadrenia k záverom znaleckého posudku), čo sa však neudialo. Nedostatočnú kvalitu fotografií skonštatoval aj sudca na hlavnom pojednávaní ... v konaní na súde prvej inštancie mi nebolo umožnené predložiť súkromný znalecký posudok a vytýkané pochybenia neboli odstránené ani počas odvolacieho konania ... bolo mi znemožnené, aby som si nechala vypracovať tzv. súkromný kontrolný znalecký posudok k posudku Ing. Ladislava Šipulu, č. 10/2018 z 21. marca 2018

[pozn.: záver odvolacieho súdu o tom, že obvinená mala byť počas jazdy riadená matkou, ktorá držala v rukách mobilnú aplikáciu] ... považujem za nesprávny, vychádzajúci z nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Už v prípravnom konaní som uvádzala, že pri navigácii som používala navigáciu TomTom, nie mobilnú aplikáciu, ktorú som vyšetrovateľovi chcela odovzdať ... trvám na tom, že mojím úmyslom bolo odbočiť na križovatke doprava, nie ju prejsť rovno, čo bolo možné v konaní preukázať práve

informáciami z predmetnej navigácie. Mám za to, že uvedené potvrdzuje aj odtlačok ŠPZ policajného vozidla na nárazníku môjho vozidla na fotografii č. 22 v znaleckom posudku Ing. Ladislava Šipulu, č. 10/2018 ... vyšetrovateľ nerešpektoval moje právo a nerealizoval ani jeden z návrhov na vykonanie dokazovania navrhovaných obhajobou. Všetky dôkazy, ktoré som navrhovala vo svojich podaniach v mesiacoch 4/2018, 6/2018, 8/2018, 10/2018, boli vyšetrovateľom odmietnuté. Osobitne si dovoľujem poukázať na to, že počas prípravného konania nebol realizovaný výsluch znalcov a obhajobe nebolo umožnené klásť znalcom otázky ... vyšetrovateľ nezaistil poškodené policajné vozidlo a nepribral na skúmanie jeho technického stavu na to určenú znaleckú organizáciu, ktorá sa mala okrem technickej spôsobilosti predmetného vozidla zaoberať aj skúmaním funkčnosti jeho zádržných systémov. Mám za to, že okrem uvedeného bolo pre náležité a objektívne zistenie skutkového stavu veci nevyhnutné skúmať i ostatné systémy policajného vozidla ... na pochybenia ... som poukazovala nielen počas samotného vyšetrovania, ale i počas konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania ... odvolací súd sa však predmetnými pochybeniami nezaoberal ... o mojich podaniach adresovaných inšpekčnej službe ... rozhodoval plk. JUDr. K. E., generálny riaditeľ, ktorý bol už v čase rozhodovania odvolacieho súdu o mojej vine trestne stíhaný a následne aj odsúdený, okrem iného aj za participovanie na zakrývaní trestnej činnosti. Z uvedeného dôvodu sa mal odvolací súd zaoberať aj pochybeniami pri vyšetrovaní, na ktoré som poukazovala počas celého trestného konania.

... v nadväznosti na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, hodnotiace výpovede svedkov, uvádzam, že jednotlivé výpovede si navzájom odporujú a v rámci konania na súde prvej inštancie ani na odvolacom súde neboli bez akýchkoľvek pochybností objasnené rozdiely v predmetných výpovediach, už v prípravnom konaní som prostredníctvom svojho obhajcu navrhovala vypočuť priamych svedkov dopravnej nehody českej národnosti, ktorí vypočutí neboli ... boli na mieste nehody evidovaní a konfrontovaní príslušníkmi Policajného zboru ... postupom vyšetrovateľa a zákonného sudcu, ktorý neumožnil a nevykonával výsluch svedkov českej národnosti, bolo podľa môjho názoru zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu ... považujem za neakceptovateľné, že predmetní svedkovia boli telefonicky kontaktovaní v prípravnom konaní bez upovedomenia môjho obhajcu vyšetrovateľom v súvislosti s preverení prípadného obsahu ich potenciálnej výpovede a súd prvého stupňa sa v podstate s uvedeným postupom stotožnil ... poukazujem na stanovisko prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre ..., ktorý v liste uvádza, „na rozdiel od dozorujúcej prokurátorky sa však nestotožňujem s postupom vyšetrovateľa PZ, ktorý osoby - prichádzajúce do úvahy ako svedkov dopravnej nehody, vopred telefonicky kontaktoval za účelom predbežného zistenia obsahu ich prípadnej výpovede, nakoľko tieto skutočnosti je potrebné zisťovať až samotným výsluchom v rámci procesného postupu - výsluchu svedka“.

... veľmi vážne pochybnosti vyvstávajú aj ohľadom zákonnosti výpovede poškodeného G. H. ... mal vypovedať deň po nehode ... mal [pozn.: sa] pozitívne vyjadriť ohľadom svojho zdravotného stavu ... následne bol v daný deň urgentne operovaný pre závažné zranenia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode ... v súdnom spise absentuje čas prijatia poškodeného G. H. do nemocnice v U. Q. ... manželka poškodeného pritom na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Komárno 15. augusta 2019 uviedla, že výsluch prebehol v čase okolo 10:30 hod. Opakovane som preto vyjadrila pochybnosti ohľadom časovej následnosti úkonov ... zároveň som poukazovala na skutočnosť, že kancelária vyšetrovateľa sa nachádza na treťom poschodí budovy Policajného zboru, pričom v budove sa nenachádza výťah. Som presvedčená, že výsluch poškodeného vykonaný s tak závažnými zdravotnými problémami vyplývajúcimi zo zdravotnej dokumentácie poškodeného, nachádzajúcej sa v súdnom spise, bol vykonaný v rozpore s § 131 a § 132 Trestného poriadku a výpoveď svedka z dôvodu nezákonnosti nemala byť pripustená ako dôkaz ... zároveň [pozn.: sa] zásadne odlišuje od výpovedí svedkov F. H. a B. H., ktorí s ním sedeli pred nehodou vo vozidle". Poukazujúc na obsah výpovedí svedkov H.Ö., H. a L. obvinená uzatvorila, že „... súd prvej inštancie ani odvolací súd sa s predmetnými rozpormi vo výpovediach poškodeného G. H. a ostatnými svedkami dopravnej nehody nevysporiadal.

Závažné pochybnosti mám aj ohľadom spôsobu vypracovania záverov znaleckých posudkov a výpovede samotných znalcov. Výpovede znalcov i samotné znalecké posudky obsahovali viaceré vecné, formálne i skutkové nedostatky, znalecké posudky majú rôznu formálnu úpravu, nesprávne číslovanie príloh a pod. ..., predmetné pochybenia neboli napravené ..., znalecké posudky trpia tak vážnymi nedostatkami, že neboli spôsobilé byť zákonnými dôkazmi pred súdom, nemali byť súdom pripustené ako dôkaz a nepredstavujú dostatočný podklad pre rozhodnutie súdu. Konkrétne znalecký posudok Ing. Ladislava

Šipulu č. 10/2018 ... bol vypracovaný v rozpore s pokynom dozorujúcej prokurátorky, ktorá ... poukázala na to, že znalecký posudok nie je možné vypracovať do doby, kým vo veci nebudú vypočutí všetci svedkovia, ktorí boli účastníkmi dopravnej nehody. Znalecký posudok bol však vypracovaný pred výsluchom svedka L., ktorý bol vypočutý až 16. mája 2018 a bez zabezpečenia výpovede svedkov českej národnosti, ktorí neboli vypočutí vôbec. Na hlavnom pojednávaní 17. októbra 2019 sa znalec zároveň vyjadril, že neskúmal chýbajúce dôkazy z policajného vozidla, na ktorých absenciu som počas konania opakovane poukazovala, a to odstránený volant a mieru jeho deformovania, palubnú dosku, neskúmal, či boli aktivované airbagy, ani či tieto boli aktívne a aktivované. Neskúmal ani zádržné bezpečnostné pásy v policajnom vozidle ... či bola posádka policajného vozidla pripútaná ... neskúmal povinné vybavenie predmetného vozidla, funkčnosť brzdového systému, ABS, poškodenie vozidiel ... z dôvodu, že išlo o policajné vozidlo a jeho stav bol utajený ... vychádzal pri posudzovaní technického stavu vozidla iba z výpovede svedkov a dodanej (neúplnej) fotodokumentácie ... skúmanie technického stavu vozidla vykonal len z údajov z technického preukazu, pričom na hlavnom pojednávaní pôvodne nevedel ani, či malo vozidlo ABS systém ... znalecký posudok ...ako aj výpoveď znalca nezohľadňuje komplexne všetky príčiny dopravnej nehody, jej priebeh a neobsahuje kompletnú analýzu nehodového deja, a preto objektívne nemohol predstavovať nevyhnutný podklad pre vypracovanie ďalších znaleckých posudkov z oblasti zdravotníctva ...vypracovanie kontrolného znaleckého posudku napríklad Ústavom súdneho inžinierstva ... mi však nebolo umožnené. Moje námietky neboli zohľadnené ... v kombinácii s nezaistením policajného vozidla a odopretím možnosti vypracovania kontrolného znaleckého posudku bolo zásadným spôsobom porušené právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu. Závažnými nedostatkami trpia aj znalecké posudky z oblasti zdravotníctva, MUDr. Richarda Kóšu č. 020/2017 a MUDr. Rastislava Rozborila č. 082/2017 z 2. septembra 2017, týkajúce sa zranení poškodeného [pozn.: E.] ... MUDr. Michaely Rendekovej, č. 27/2017 a MUDr. Evy Nevickej č. 29/2017, týkajúce sa zranení poškodeného [pozn.: Š.] ... boli vypracované pred vypracovaním posudku Ing. Ladislava Šipulu ... pokiaľ by teda znalec z oblasti dopravy pracoval so všetkými, aj chýbajúcimi dôkazmi, tieto logicky nemohli byť zohľadnené v rámci posúdenia príčiny smrti vodiča ... a spolujazdca ... nedodržaním predmetných postupov mohlo dôjsť k nesprávnym záverom znalcov ... predmetné pochybnosti [pozn.: som] adresovala súdu a opakovane som sa domáhala vypracovania kontrolných znaleckých posudkov za účelom preverenia postupov a záverov znalcov ... ani v danom prípade mi však nebolo umožnené vypracovanie kontrolného znaleckého posudku ... čím podľa môjho názoru došlo k porušeniu môjho práva na obhajobu.

... závery znalcov neposkytli komplexné a hlavne objektívne odpovede na otázky týkajúce sa závažnosti zranení poškodených vo vzťahu k priebehu dopravnej nehody a vyjadreniu rozsahu vplyvu intenzity mechanického pôsobenia na telách poškodených ..., akou rýchlosťou sa pohybovalo policajné vozidlo ... aká rýchlosť zodpovedá takému mechanickému pôsobeniu na telá poškodených, k akému došlo pri dopravnej nehode".

Obvinená ďalej poukázala na absenciu odpovedí na otázky, aké by boli zranenia poškodených policajtov, ak by boli pripútaní, fungovali by bezpečnostné systémy, aký by mal vplyv technický stav vozidla, či sa aktivovali airbagy (a či sa aktivovali riadne), či by tieto skutočnosti (a ak by horeuvedené mechanizmy „správne fungovali“) predišli fatálnym následkom nehody; uvedené nedostatky obvinená označila za závažné porušenie jej práva na obhajobu (k čomu „prispeje“ aj odopretie možnosti vypracovania kontrolných znaleckých posudkov).

„V znaleckom posudku RNDr. Jozefa Valúcha, CSc. z 27. októbra 2017 sa uvádza, že vodič policajného vozidla mal mať v čase vedenia motorového vozidla v krvi alkohol - 0,10g/kg (promile). Tento záver však ... nebol náležite zohľadnený ... v znaleckom posudku MUDr. Evy Nevickej č. 31/2017 a MUDr. Ivana Závodného č. 20/2017 sa uvádza, že zdravotný stav poškodeného G. H. sa upravil natoľko, že 8. augusta 2017 bolo možné pacienta preložiť na nemocničné lôžko ... bez akýchkoľvek komplikácií ... následne 12. augusta 2017 ... zomrel. V konaní som preto poukazovala na nevyhnutnosť skúmania, či k zhoršeniu zdravotného stavu poškodeného nedošlo v súvislosti so zanedbaním lekárskej starostlivosti ... z uvedeného dôvodu som navrhovala požiadať Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o preverenie poskytovanej liečby. Môjmu návrhu na vykonanie dokazovania však opäť nebolo vyhovené ... ku žiadnemu znaleckému posudku nebola zadaná objednávka na webovom sídle povinnej osoby

Som presvedčená, že moje otázky na svedkov a znalcov boli smerované k prejednávanej veci a nejednalo sa o sugestívne, kapciózne, urážlivé, či z iného dôvodu neprípustné otázky. MUDr. Eve Nevickej som

položila otázku, kedy disponovali výsledkami toxikologického vyšetrenia krvi vodiča Policajného vozidla ... tento znalecký posudok ... bol vypracovaný ako posledný v poradí, žiadala som ozrejmiť, kedy ostatní znalci pri skôr vypracovaných posudkoch disponovali toxikologickými výsledkami vyšetrenia krvi ... s ohľadom na trvácnosť vzoriek krvi [pozn.: mi] nebolo umožnené nechať vypracovať kontrolný znalecký posudok ani reagovať na výsledky znaleckého dokazovania. Moja otázka nebola zodpovedaná. Pri výsluchu MUDr. Ivana Závodného som bola zákonným sudcom vykázaná z pojednávacej miestnosti a nebolo mi umožnené klásť ďalšie otázky, čo považujem za porušenie môjho práva na obhajobu".

Záverom obvinená vyjadrila ľútosť nad následkami skutku a skonštatovala, že trestné konanie vo všeobecnosti trpí zjavnými vadami, v dôsledku ktorých má objektívne pochybnosti o jeho zákonnosti, v stručnosti zhrnula vyššie namietané skutočnosti a doplnila, že „... súdne rozhodnutie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu a je založené na nesprávnom právnom posúdení, nakoľko nedostatočne zohľadňuje osobitosti daného prípadu, a to že išlo o neúmyselnú dopravnú nehodu ... počas konania som opakovane prejavila účinnú ľútosť a ospravedlnila som sa pozostalým poškodených, hoci v uznesení odvolacieho súdu je konštatovaný opak.

Na základe uvedeného navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

- vyslovil porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) Trestného poriadku,
- v zmysle § 368 ods. 2 Trestného poriadku zrušil výrok o vine, výrok o treste, ako aj naň nadväzujúci výrok o náhrade škody a
- v nadväznosti na uvedené zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 10/30/2021, z 29. júna 2021 a rozsudok Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/91/2018, z 8. decembra 2020,
- zároveň podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po zrušení uznesenia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 10/30/2021, z 29. júna 2021 a rozsudku Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/91/2018, z 8. decembra 2020 vec prikázal na nové prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa".

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že jeho pozornosti neuniklo ani vlastnou rukou spísané podanie obvinenej označené ako „Dovolanie vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno, v spojení s odvolacím súdom - Krajský súd Nitra, sp. zn. 1To/30/2021", doručené Okresnému súdu Komárno 18. októbra 2021. Po oboznámení sa s jeho obsahom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že toto spočíva čo do formulácie a námietkovej argumentácie v zásade identickom podklade ako vyššie podrobne citované dovolanie podané (pozn.: s viac než ročným časovým odstupom) prostredníctvom obhajcu. S poukazom na uvedené je podľa konajúceho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bezpredmetné opätovne rekapitulovať už skôr uvádzané námietky obvinenej totožného obsahu, a preto na toto podanie možno bez ďalšieho len poukázať s tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky naň vzhliadol ako „dodatočne odobrené" cestou dovolania podaného neskôr prostredníctvom obhajcu a toto vzal na vedomie.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadrila okresná prokurátorka tak, že

„... v súvislosti s odsúdením Ing. H. Z. je potrebné poukázať na to, že táto sa počas celého trestného konania k vine nepriznala a svoje konanie neolutovala. Sústavnými obštrukciami spočívajúcimi vo veľkom množstve opakujúcich sa podaní adresovaných orgánom činným v trestnom konaní a neskôr na súd sa snažila dosiahnuť vyvinenie a zbavenie sa zodpovednosti z trestnoprávnych následkov. K jednotlivým dovolacím dôvodom sa vyjadruje zmätočne a nepreskúmateľne. Dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku spojila do jednej námietky nevidiac rozdielnosť dôvodov ... vo veci na krajskom súde rozhodoval senát v úplnom zložení a na okresnom súde samosudca, ktorému bola vec pridelená ako zákonnému sudcovi náhodným výberom.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ... tento dovolací dôvod by bol daný, pokiaľ by sa jednalo o zásadné porušenie práva na obhajobu podľa platnej judikatúry Najvyššieho súdu SR ... najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe v zmysle § 37 Trestného poriadku

... v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [pozn.: prokurátorka ohľadne príslušných dovolacích námietok konštatuje, že] obvinenou uvádzané dovolacie dôvody tento dovolací dôvod nezakladajú.

„Mám za to, že tak, ako nie sú dané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g) Trestného zákona, nie je daný ani dovolací dôvod pod písm. i) citovaného ustanovenia. Medzi konaním obvinenej ... a spôsobeným následkom ... existuje príčinná súvislosť. Skutok, pre ktorý bola Ing. H. Z. právoplatne uznaná za vinnú, naplňa teda všetky formálne znaky skutkovej podstaty prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, vrátane ich objektívnej stránky. Uvedené rozhodnutia sú založené na úplnom a správnom zistení skutkového stavu veci ... poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenaplnia Pokiaľ sa týka ostatných výrokov rozsudku prvostupňového súdu, tieto tiež považujem za zákonné a spravodlivé (výrok o náhrade škody, výrok o treste), majúce základ vo výroku o vine a takisto považujem za zákonný aj výrok dovolaním napadnutého uznesenia Krajského súdu v Nitre. Konanie na súde prvého i druhého stupňa bolo zákonné. Z týchto dôvodov navrhujem, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania vecí podané dovolanie odmietol v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku".

Obvinená doručila priamo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky cestou obhajcu vlastnou rukou spísané podanie označené ako „Doplnenie DOVOLANIA, sp. zn. 1Tdo/36/2022", ktorého obsahom je v zásade , ... ,preposlanie korešpondencie Krajského súdu v Nitre (Príloha č. 1) ... vo vzťahu k ďalším doplnujúcim informáciám týkajúcich sa predloženého dovolania (Príloha č. 2). Zároveň dopĺňam aj zápisnicu o pojednávaní na Okresnom súde Komárno ... (Príloha č. 3), ktorej súčasťou je aj výpoveď pani H. k zdravotnému stavu p. H. ... ktorá si zásadne odporuje s jej výpoveďou v trestnej veci ... z 01/2018, 23. júla 2019, výpoveď na pojednávaní 15. augusta 2019, ako aj samotnou výpoveďou p. H. zo 4. augusta 2018. Výpoveď p. H. v civilnej veci nasvedčuje tomu, že výsluch p. H. 4. augusta 2018 vôbec neprebehol a mám za to, že je na mieste spochybniť dôkaz - výpoveď p. H., na základe ktorej bolo voči mojej osobe vznesené obvinenie aj obžaloba".

Čo sa týka vyjadrenia prokurátorky, obvinená uviedla, že „... je zarážajúce, že k obsahu dovolania sa nevyjadruje dozorujúca prokurátorka Mgr. Melinda Slivková, ale okresná prokurátorka ... takisto v rámci odporu k trestnému rozkazu, ktorý vôbec nebol súčasťou spisu tak, ako to konštatuje sudca odvolacieho súdu v rámci uznesenia Krajského súdu Nitra ..., kde sa uvádza, že trestný rozkaz bol zrušený iba v dôsledku mnou podaného odporu, pričom bol tiež podaný aj námestníkom okresnej prokuratúry ... opäť nebol podaný dozorujúcou prokurátorkou Mgr. Melindou Slivkovou ... zároveň uvedené poukazuje na manipuláciu so spisom na súde, keďže ja disponujem týmto odporom a tvorí prílohu podaného dovolania ... je zarážajúce, že sudca prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu zasiela úradnú korešpondenciu poškodeným stranám (MV SR, VŠZP, Dôvera) na súkromné adresy zamestnancov poškodených strán (pozri listina č. 3024, 3041, 3042, 3043, 3090 - 3092 , 3308 a ďalšie množstvo korešpondenčných adries poškodených strán - právnických osôb MV SR, VŠZP, Dôvera). Vyššie uvedené poukazuje opäť na neštandardný postup súdov prvej a druhej inštancie a dovoľujem si požiadať, aby uvedené bolo súčasťou DOVOLANIA a bolo predmetom skúmania na Najvyššom súde SR".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinená pred jeho podaním využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru že dovolanie obvinenej Ing. H. Z. je potrebné odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že v predmetnej trestnej veci nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu.

Nielen z označenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré zákonodarca kvalifikuje ako opodstatňujúce podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do právoplatnosti rozhodnutia (napadnutého dovolaním), ktorá je zásadnou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa potenciálne širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala pre konanie pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Uvedené je reflexiou ústavnej garancie explicitne normovanej v čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Nezákonným zložením súdu sú prípady keď: namiesto senátu rozhodol samosudca, senát rozhodol v neúplnom zložení, alebo ak prísediacemu uplynulo funkčné obdobie.

Účelom práva priznaného podľa článku čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavy SR je zabezpečiť občanovi, aby ochranu jeho právam poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať a aby ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný (II. ÚS 87/2001). Zároveň, podľa § 3 ods. 1 veta prvá a druhá zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach (ďalej len „zákon o sudcoch“) sudca rozhoduje v senáte alebo ako jediný sudca, ak tak ustanovuje zákon. Zákon ustanovuje, kedy sa na rozhodovaní senátov zúčastňuje aj prísediaci. O tom svedčí aj znenie § 3 ods. 2 zákona č. 385/200 Z. z., v zmysle ktorého sú si sudcovia a prísediaci pri rozhodovaní rovní.

K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo s poukazom na vyššie vyjadrené dochádzať len výnimočne a výlučne na základe zákona. Zákonným sudcom sa totiž stáva sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie; odňať vec jednému sudcovi a prideliť ju inému sudcovi možno iba zákonom ustanoveným postupom po splnení zákonom určených podmienok na odňatie veci. Takýmto permissívnym ustanovením je napr. § 277 ods. 5 veta tretia Trestného poriadku.

Čo sa týka námietok obvinenej, ktorými menovaná atakuje postup Okresného súdu Komárno, spočívajúci vo fakticky „dočasnej“ zmene osoby zákonného sudcu, treba uviesť nasledovné.

Ako zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená hneď po podaní obžaloby prostredníctvom náhodného výberu uskutočneného technickými prostriedkami - generátorom elektronickej podateľne, bol určený JUDr. Martin Ivan (viď č. l. 638, zv. č. III. spisu). V dôsledku dlhodobej práceneschopnosti JUDr.

Martina Ivana došlo na určitý a vskutku krátky čas k zmene v osobe zákonného sudcu, a síce tak, že podľa potvrdenia žurnalizovaného na č. l. 819 spisu (zv. detto) bola vec pridelená opäť náhodným výberom JUDr. Dominike Hudecovej, PhD., pričom k uvedenému došlo v zmysle dodatku k rozvrhu práce (konkrétne ide o dodatok č. 4 k Rozvrhu práce Okresného súdu Komárno na rok 2019). Následne, v zmysle ďalšieho dodatku k rozvrhu práce (ktorého skutočnou príčinou bolo ukončenie dočasnej pracovnej neschopnosti JUDr. Ivana), schváleného 17. júna 2019 sudcovskou radou okresného súdu s účinnosťou od toho istého dňa, bol v zmysle potvrdenia na č. l. 1620 (zv. detto) za zákonného sudcu opäť určený pôvodný zákonný sudca JUDr. Martin Ivan.

Najvyšší súd pripomína, že na obsahovo totožnú námietku, obvinenej Ing. Z. tomu konvenujúcim spôsobom reagovali tak predseda Okresného súdu Komárno, ako aj predseda Krajského súdu v Nitre. Konkrétne najvyšší súd poukazuje na písomné vyrozumienie o vybavení sťažnosti menovanej, č. Spr/1601/2019, zo 6. septembra 2019, č. l. 2208 a nasl., resp. prešetrenie vybavenia sťažnosti, č. Spr 4015/19, z 8. novembra 2019 na č. l. 2205 a nasl. - všetko zv. č. IV. spisu, ktoré obsahujú dostatočne zrozumiteľné a zákonne súladné vysvetlenie obvinenou (pred dovolacím súdom opätovne) namietaných skutočností. Za takého stavu najvyšší súd nepovažuje za potrebné duplicitným spôsobom rekapitulovať tam podrobne rozvedené konštatovania, na ktoré možno z dôvodu ich správnosti a pre adresáta (obvinenú) čo do úplnosti takejto odpovede vskutku vyčerpávajúcej povahy len ďalej odkázať bez ich opätovného parafrázovania.

Paradoxom zostáva, že námietky obvinenej, smerujúce voči osobe zákonného sudcu (resp. porušenia jej práva na zákonného sudcu in abstracto), v skutočnosti čo do vecného významu zanikli takpovediac „personálnym splynutím“ pôvodne určeného zákonného sudcu JUDr. Ivana so sudcom, ktorý napokon vo veci konal a rozhodoval (až s výnimkou skôr uvedeného časového obdobia - dlhodobá práceneschopnosť presahujúca časové obdobie šiestich týždňov), ďalej ako zákonný sudca v podstate celý čas pôsobil v predmetnej trestnej veci obvinenej, viedol hlavné pojednávanie, vykonával s tým súvisiace úkony trestného konania a napokon bol sudcom, ktorý vyhlásil odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa.

Tým bol v zásade naplnený cieľ, resp. tak vznikol stav, ktorý obvinená v rámci dovolacích námietok, laicky povedané, „prehliadla“ napriek tomu, že v podanom dovolaní poukazovala na presný opak, a síce porušenie práva na zákonného sudcu. Preto sú akékoľvek námietky obvinenej dotýkajúce sa tejto fázy konania pred súdom nedôvodné a najvyšší súd ich v dôsledku ich irelevancie odmietol ako celkom zjavne nepriliehavé.

Najvyšší súd uzatvára, že okresný aj krajský súd rozhodli v trestnej veci obvinenej v zákonom zložení. Po prezretí relevantnej časti predloženého spisu nemožno konštatovať existenciu niektorej z okolností podmienujúcich naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. To znamená, že tak okresný ako ani krajský súd nerozhodli v inom personálnom obsadení (§ 2 ods. 16 Trestného poriadku), než v ktorom mali v zmysle zákona rozhodnúť (napr. vo vzťahu senát - samosudca; vid' § 237 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodovanie, ktorému predchádzalo pridelenie veci, nebolo spojené s porušením pravidiel podľa zákona, resp. rozvrhu práce príslušných súdov.

S poukazom na uvedené najvyšší súd vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uzatvára, že jeho naplnenie nemohol konštatovať.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom

spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

Vyššie uvedené treba vnímať ako uvedené nie samoúčelne, ale v priamej súvislosti s konkrétnymi námietkami obvinenej Ing. Z., ktorá v podanom dovolaní namieta [ostatnej, do spektra dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku formálne spadajúcej námietky ohľadne neprimerane krátkeho času na prípravu náhradného obhajcu ustanoveného obvinenej v odvolacom konaní pred konaním verejného zasadnutia, bude zo strany najvyššieho súdu venovaný samostatný priestor nižšie] nevykonanie, resp. neakceptovanie jej návrhov na vypracovanie kontrolných znaleckých posudkov a nevypočutie tzv. českej posádky motorového vozidla údajne účastnej dopravnej nehody.

V naznačenom kontexte platí nasledovné.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zrkadlovo k označenému právu pristupuje aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane viď R 116/2014).

Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozpisaného práva strany trestného konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno

interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Ván Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne viď napr. Ván Hurk v Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé.

Nejde o porušenie práva na obhajobu, ak súd nevyhoví dôkazným návrhom obhajoby z dôvodu, že skutkový stav považuje za zistený v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie. Rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vyššie uvedený záver zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 odsek 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [a už vôbec nie písm. i) - tento prípad], konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal (s argumentom, že preto bolo chybné jeho odmietnutie postupom podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku).

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného. Zo strany odvolacieho súdu ale ide o otázku právnou, kedy by zistené pochybenie mohlo potenciálne zakladať dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane pozri, sp. zn. 1TdoV/6/2017).

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z

ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je možné konštatovať za existencie nasledovných podmienok, ktoré musia byť splnené kumulatívne (súčasne) ak :

- a) sa súd prvého stupňa s návrhom obvineného na vykonanie, resp. doplnenie dokazovania nezaoberal v priebehu konania takým spôsobom, že primerane neodôvodní (zápisnične) odmietnutie takéhoto návrhu
- a
- b) nezaoberal sa ním ani v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej, zatiaľ čo
- c) dôvod, pre ktorý bol príslušný návrh obvineného odmietnutý, nebol primerane vysvetlený ani v oprávnom konaní pred odvolacím súdom a napokon

Najvyšší súd dospel k záveru, že takáto situácia v posudzovanej trestnej veci nenastala.

Ohľadne dovolacích námietok formulovaných obvinenou totiž platí, že okresný súd na str. 13, posledný odsek rozsudku stručným, no pre účely rešpektovania práva obvinenej na riadne „sumarizačné vysvetlenie“ vlastného postoja súdu k ňou navrhovaným dôkazom, úplne postačujúcim spôsobom zhrnul dôvody, pre ktoré predmetné dôkazné návrhy odmietol. Súčasne sa javí dôležitým poukázať aj na str. 9 a nasl. dotknutého rozsudku okresného súdu, ktorých obsah je potrebné vnímať v zásadnej a neoddeliteľnej spojitosti s už skôr označeným negatívnym stanoviskom súdu prvého stupňa k predmetným návrhom na vykonanie dokazovania. Povedané inými slovami, vlastná argumentačná časť rozsudku okresného súdu je podľa názoru najvyššieho súdu jasným, precíznym a presvedčivým vysvetlením, prečo nebolo vyhovené návrhom obvinenej na doplnenie dokazovania.

Preto ak sa obvinená domáha naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo vzťahu k odmietnutiu vykonania navrhovaných dôkazov, takúto dovoláciu námietku nie je možné vyhodnotiť inak, než ako nedôvodnú.

Inak tomu nie je ani ohľadne skôr zmienenej námietky obvinenej vo vzťahu k údajnému neposkytnutiu dostatočného času na prípravu náhradného obhajcov, ktorý jej bol ustanovený opatrením odvolacieho súdu. V prvom rade je potrebné poznamenať, že verejné zasadnutie o odvolaní obžalovanej, v zmysle úpravy predsedu senátu (rub č. I. 3072 spisu) v termíne pôvodne určenom na 8. júna 2021 sa reálne uskutočnilo (č. I. 3209 a nasl.) v prítomnosti náhradného obhajcu (opatrenie podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku na č. I. 3135 a nasl.). Je potrebné poukázať na skutočnosť, vyplývajúcu zo zápisnice o verejnom zasadnutí, kedy na výzvu predsedu senátu náhradný obhajca JUDr. Krčmárik uviedol, že, cit. : „Som dostatočne pripravený na obhajovanie pred odvolacím súdom. Oboznámil som sa s listinami, ktoré mi boli doručené, s obsahom celého spisu i s listinami, ktoré mi doručila samotná obžalovaná“. Napriek uvedenému bolo verejné zasadnutie opatrením predsedu senátu odročené na 29. júna 2021, zrejme v dôsledku medzičasom doručených ospravedlnení obvinenej Ing. Z., jej zvoleného obhajcu a jeho žiadosti o odročenie verejného zasadnutia (č. I. 3209 a nasl. v spojení č. I. 3188, resp. 3202 a nasl. spisu).

Najvyšší súd preto námietku obvinenej odmietol ako zjavne nedôvodnú, resp. celkom zrejme nespĺňajúcu čo do intenzity prípadného porušenia jej práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naplnenie dotknutého dovolacieho dôvodu, čo napokon možno spoľahlivo negovať aj v eventuálnej teoretickej rovine.

Obiter dictum možno zo strany dovolacieho súdu už len v stručnosti poznamenať, že rozhodnutie o ustanovení náhradného obhajcu je v konaní pred súdom plne závislé od vyhodnotenia konkrétnych okolností prípadu predsedom senátu, ktorý dbá na to, aby okrem práva obvineného na obhajobu v zmysle § 2 <. ods. 9 Trestného poriadku bolo naplnené aj jeho právo na prejednanie a spravodlivé rozhodnutie veci v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov podľa § 2 <. ods. 7 Trestného poriadku (k tomu pozri S 12/2012-II). Na ostatne citované možno primerane nadviazať ešte skôr judikovanými závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorých od štátneho orgánu (všeobecného

súdu) nemožno bez ohľadu na ďalšie okolnosti prípadu vyžadovať, aby bez vonkajšieho podnetu zo strany dotknutého účastníka preskúmaval kvalitu právnej pomoci poskytovanej zástupcom, ktorého ustanovil štátny orgán (II. ÚS 26/1996). Vyššie formulované premisy však treba v kontexte trestnej veci vnímať ako vyslovené výlučne teoreticky, nakoľko je súhrnne vzaté zrejmé, že v konečnom dôsledku k vyhláseniu dovolaním napadnutého uznesenia krajského súdu došlo na verejnom zasadnutí v prítomnosti obhajcu zvoleného obvinenou až 29. júna 2021 (č. l. 3261 a nasl., súdny spis), čím odpadá akákoľvek ďalšia relevancia pre prípadné zaoberanie sa možným naplnením dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naplnený nebol, a preto s tým súvisiacu argumentáciu obvinenej odmietol ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Predmetný dôvod dovolania predpokladá konanie alebo rozhodovanie vylúčenej osoby, ktorá je zároveň z procesného hľadiska nositeľom postavenia orgánu činného v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku), sudcu alebo prísediaceho. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku možno preto vztiahnuť na konanie a rozhodovanie vylúčenej osoby v procesnom postavení orgánu činného v trestnom konaní, sudcu alebo prísediaceho. Inými slovami povedané, pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený (k dôvodom vylúčenia týchto osôb viď § 31, resp. § 32 Trestného poriadku), pričom o jeho vylúčení nebolo rozhodnuté.

Najvyšší súd podradil pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, postupujúc v zmysle už skôr uvedeného stanoviska R 120/2012 nasledujúce námietky obvinenej, ktoré možno v zásade rozdeliť do dvoch samostatných - súc materiálne obdobných - okruhov:

- i) prvou z nich je namietaná možná zaujatosť orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného konania z dôvodu, že dvaja poškodení (príslušníci Policajného zboru) vykonávali služobnú činnosť aj v územnom obvode Okresného riaditeľstva PZ Komárno, zatiaľ čo
- ii) v ostatnom rozsahu ide o námietku obvinenej voči zloženiu senátu odvolacieho súdu rozhodujúceho o podanom odvolaní (v merite veci), ktorého členmi boli aj dvaja sudcovia senátu, ktorý pôvodne rozhodoval o sťažnostiach obvinenej Ing. Z. proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa u nevyhlásení zákonného sudcu, resp. podaných proti viacerým rozhodnutiam o námietkach zaujatosti vznesených menovanou (konkrétne ide o sudcov JUDr. Libantu a JUDr. Hrvolu).

Čo sa týka údajnej zaujatosti orgánov činných v trestnom konaní (resp. prezumovania jej existencie obvinenou), tak po vzhliadnutí príslušnej časti obsahu predloženého spisu najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na námietku zaujatosti vznesenú obvinenou 25. apríla 2018, ktorou obvinená vyslovila presvedčenie o zaujatosti všetkých príslušníkov zaradených pod Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre a navrhla, aby vyšetrovanie bolo ďalej vykonávané vyšetrovateľom služobne nezaradeným pod zmienené krajské riaditeľstvo (č. l. 581 a nasl., vyšetrovací spis). K predmetnej námietke zaujatosti sa vyjadrili všetci vyšetrovatelia odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Komárne, a síce tak, že obvinenú buď nepoznajú (pozn.: okrem vyšetrovateľa vykonávajúceho v danej trestnej veci vyšetrovanie; tu však prirodzene ide len o vedomosť o obvinenej nadobudnutú výkonom služobných povinností a vykonávaním úkonov trestného konania vo fáze prípravného konania) a vo veci sa zaujať byť necítia, čo primerane platí aj vo vzťahu k splnomocnencovi poškodených JUDr. L. (č. l. 387 a nasl., detto).

Na podklade uvedeného rozhodol prezident Policajného zboru príkazom vydaným podľa § 201 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku s poukazom na § 23 ods. 1 Trestného poriadku per analogiam, sp. zn.: PPZ-KP-OVYS1-2018/034970-001, z 20. júna 2018 (č. l. 394 a nasl.) tak, že predmetnú trestnú vec odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne neodňal.

Z označenej námietky zaujatosti podanej obvinenou je namieste zvýrazniť jej obsah, ktorý vo fakticky dominantnej miere spočíva v polemike s úkonmi vykonávanými orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. s priebehom vyšetrovania vo všeobecnej rovine. K tomu najvyšší súd považuje za vhodné poznamenať, že o narušenie zdania nestrannosti a nezaujatosti nepôjde vtedy, ak ho obvinený odvodzuje napr. od hodnotenia dôkazov (čo predstavuje markantne vecne „silnejší“, no predsa stále nespôsobilý argument pre konštatovanie zaujatosti konajúceho orgánu), resp. z neho vychádzajúceho prístupu k prejednávanej veci (napr. 1Tošs/3/2008, 3Tost/7/2008 a i.). Inak by tomu bolo napr. v prípade, ak by bol policajt, ktorý bol svedkom trestného činu, vo veci činný ako vyšetrovateľ (R 62/1980), čo v kontexte trestnej veci obvinenej nemožno konštatovať. Rovnako tak nemožno zaujatosť, resp. narušenie nestranného priebehu vyšetrovania konštatovať len z dôvodu, že podľa námietok obvinenej mohli dvaja (príslušníci PZ) z troch zosnulých a v kontexte predmetnej veci (okrem osôb, ktoré odmietli orgánom činným v trestnom konaní udeliť súhlas poškodeného s trestným stíhaním obvinenej) dohromady štyroch poškodených vykonávať služobné činnosti aj v územnom obvode OR PZ v Komárne. Takáto argumentácia pred dovolacím súdom nemôže predstavovať kvalitatívne presvedčivé námietky, nakoľko platí, že pokiaľ nie sú zistené konkrétne okolnosti svedčiace o užšom priateľstve, o inej kvalite, než je bežný úradný, príp. pracovný vzťah, nemôže byť dôvodom pre vylúčenie úradnej osoby (a s tým spojené konštatovanie jej zaujatosti) len samotná skutočnosť, že v minulosti pracovne prichádzal (pozn.: hypoteticky, o čom v obsahu predloženého spisu neexistuje „dôkaz opaku“ - viď napr. už len skôr uvádzané vyjadrenia príslušníkov odboru kriminálnej polície OR PZ) s poškodenými do kontaktu (napr. 5Ndt/8/2009). Napokon, v rámci tej istej „príslušnosti“ k ozbrojenému zboru (v danom prípade Policajnému zboru SR) je logické, že v rámci jednej a tej istej profesie, prípadne služobnej príslušnosti dochádza k občas priam nevyhnutnému profesionálnemu kontaktu medzi individuálnymi subjektmi (fyzickými osobami) vykonávajúcimi v rámci toho - ktorého služobného orgánu buď v reálnom čase výkonu vyšetrovania trestnej veci priamo súvisiacej s príslušníkom toho istého zboru, resp. v minulosti (v prípade poškodeného, ktorý by bol bývalým príslušníkom Policajného zboru a pod.). Opačný výklad by viedol k celkom absurdnému stavu úplnej vzájomnej izolácie úradných osôb (orgánov činných v trestnom konaní, t. j. policajtov a prokurátorov; nevynímajúc tak sudcov - I. ÚS 1436/08 - ČR).

Ani profesijné priateľstvo za štandardných okolností nie je dôvodom k pochybnostiam o zaujatosti úradných osôb, pokiaľ je vedené dokonca aj v rámci neformálnych rozhovorov, tykaní si, dlhšej známosti, avšak nevybočujúcej z rámca požiadavky elementárnej profesijnej integrity (primerane viď 16 Kss 1/2017 - NS ČR). Kolegiálne vzťahy medzi jednotlivými úradnými osobami ako subjektmi trestného konania (orgány činné v trestnom konaní nevynímajúc) nie sú dôvodom ich zaujatosti; ide o výsledok ich nevyhnutnej profesionality konať a rozhodovať nezaujato i pri vykonávaní úkonov trestného konania, na ktorých sa zúčastňujú osoby (resp. tieto sú ich súčasťou), s ktorými majú štandardné pracovné vzťahy (m. m. napr. IV. ÚS 67/2004 - ČR, príp. Sedlák v. Česká republika).

Navyše, z č. l. 541 spisu vyplýva, že obaja menovaní poškodení boli príslušníkmi Policajného zboru zaradení na Oddelení železničnej polície OR PZ Nové Zámky, čo v spojení s už skôr konštatovanými úvahami len umocňuje opodstatnenosť záveru, že v trestnej veci obvinenej sa najvyššiemu súdu javí ďalej nedôvodným a priam nadbytočným bližšie skúmať akúkoľvek „neželanú“ tendenciu vedenia vyšetrovania, resp. súdneho konania, resp. existenciu pomeru vzbudzujúceho pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Len subjektívny názor obvinenej nie je kvalifikovaným podkladom pre úvahy o možnej existencii dôvodov zapochybovať o zachovaní nestrannosti a objektivity trestného konania; o to väčšmi, ak tento nie je podložený žiadnymi objektívnymi a pre tento účel použiteľnými, príp. inak presvedčivými skutočnosťami (a ktorý je na strane druhej priamo negovaný vyššie podrobne precizovanými konkrétnymi a objektívnymi skutočnosťami).

Pokiaľ obvinená namieta, že o niektorých jej podaniach adresovaných Úradu inšpekčnej služby MV SR rozhodoval jej bývalý riaditeľ plk. JUDr. K. E., ktorý bol už v čase rozhodovania odvolacieho súdu trestne stíhaný (pozn.: tento bol medzičasom právoplatne odsúdený predovšetkým za páchanie korupčnej trestnej činnosti), tak dovolací súd poukazuje na č. l. 3426 a nasl., ktorým bolo upovedomením o odložení sťažnosti a postúpení podania menovanej oznámené, že jej podanie bolo odstúpené odboru inšpekčnej služby Západ ÚIS; upovedomením o odložení podania zo 17. júla 2019 bolo odložené podanie menovanej adresované ÚIS, označené ako „žiadosť o preskúmanie postupu policajta“. V prvom rade sa žiada poznamenať, že dovolací súd nie je orgánom činným v trestnom konaní, ako ani vyšetrovacím orgánom, resp. „policajným súdom“, ako zjavne mylne predpokladá obvinená predmetnými námietkami týkajúcimi sa konania JUDr. E., za ktoré síce bol právoplatne odsúdený, avšak v úplne inej trestnej veci. Najvyšší súd takisto nie je súdom realizujúcim vyšetrovanie postupu orgánov činných v trestnom konaní, na ktoré sú príslušné iné subjekty trestného konania (§ 210 Trestného poriadku), príp. podnetov, ktoré boli dokonca postúpené inej organizačnej zložke ÚIS (čím ÚIS v podstate obvinenej napomohol adresovať jej podanie vecne i miestne príslušnému odboru). Povedané inými slovami, námietka obvinenej by sa javila opodstatnenou v prípade, ak by sa trestná činnosť, za ktorej spáchanie bol JUDr. E. právoplatne odsúdený, (ne)priamo týkala trestnej veci obvinenej (tzn., že by sa korupčného konania v zmysle odsudzujúceho rozsudku, ktorým bol menovaný uznaný za vinného, dopustil v súvislosti s trestnou vecou obvinenej Ing. Z. - k čomu nedošlo).

Takto formulované námietky najvyšší súd hodnotí zhodne ako okresný súd tým, že ide zjavne o ďalšie pokusy obvinenej spochybniť v podstate každý dôkaz svedčiaci proti nej (pozn.: elementárnej logike i imaginácii zo strany najvyššieho súdu uniká rozumne uchopiteľný dôvod, pre ktorý by aj riaditeľ Úradu inšpekčnej služby bol ďalším zo subjektov „ochotných“ zúčastniť sa na „krytí“ akejsi „systémovej“ schémy zosnovanej za účelom uznania obvinenej za vinnú), stojace úplne mimo rámec dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

V tomto smere možno napokon poukázať na § 394 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého je skutočnosť, že v „pôvodnom“ konaní policajt, prokurátor, sudca alebo prísediaci porušením povinnosti spáchal (i) trestný čin (čo je naostatok podmienené existenciou právoplatného odsudzujúceho rozsudku za taký trestný čin), samostatným dôvodom povolenia obnovy konania (ako iného mimoriadneho opravného prostriedku) a nie dôvodom dovolania, ako nesprávne predpokladá obvinená.

Javí sa vhodným poukázať aj na podanie obvinenej Ing. Z., doručené okresnému súdu prostredníctvom obhajcu 15. júna 2020, označené ako „Návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku“ (č. l. 2786 a nasl. spisu).

Najvyšší súd považuje za potrebné osobitne zdôrazniť obsah podaného návrhu, a síce, že je z neho zrejma prioritná koncentrácia obvinenej na postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorý sa postupne rozvinul, resp. (povedané laicky) „nabral iný kurz“, a síce na „kritiku“, resp. namietanie vykonávania úkonov trestného konania v rámci konaní po podaní obžaloby; tzn., pre obvinenú sa evidentne stalo prioritnejším rozvinutie námietkového ataku voči súdom (namiesto orgánov činných v trestnom konaní).

Najvyšší súd tento záver podopiera o obsah naposledy zmieneného podania, v ktorého rámci obvinená namietala procesný postup orgánov činných v trestnom konaní v podstatne „skromnejšej“ obsahovej miere, než voči (toho času) vo veci konajúceho a rozhodujúceho okresného súdu; v tejto súvislosti konštatovala, že spisový materiál nie je vedený úplne, preukázateľne a správne. Napriek tomu, že podala na okresný súd sťažnosť a poukázala na závažné zásahy do motorového vozidla, ktoré údajne riadila (ako dôkazu) a na nelegálnu a nelegitímnu manipuláciu s dôkazmi a okrem iného aj závažné nedostatky napr. znaleckého posudku z odboru toxikológia, poukazovala aj na absenciu jej kompletnej korešpondencie s okresnou prokuratúrou (pozn.: v obsahu predloženého spisu). Doposiaľ nebola vyrozumená zo strany okresného súdu o tom, ako bola jej sťažnosť v konečnom dôsledku vybavená a počas celého trestného konania nie sú akceptované jej návrhy na vykonanie dokazovania, v dôsledku čoho podala medzičasom (okrem iného) aj námietku zaujatosti. V texte podaného návrhu obvinená Ing.

Z. obsahlo rekapitulovala priebeh trestného konania, pričom v rozsiahlej miere poukazovala na jej predchádzajúce podania (námietky, trestné oznámenia a podnety) adresované tak orgánom činným v trestnom konaní ako aj súdom a iným orgánom verejnej moci a naň nadväzujúci postup dotknutých orgánov; poukázala na „bielenie“ dokumentácie v spise, rôzne verzie znaleckých posudkov, ktoré sú odlišné od tých obsiahnutých v spise vedenom na okresnom súde a ktoré získala výlučne odovzdaním spisu od vyšetrovateľa a nahliadnutím do spisu na okresnom súde, vypočutie svedka, ktorý v deň nehody privolať záchranú pomoc, až po deviatich mesiacoch a iné, podľa jej názoru vážne procesné pochybenia spočívajúce predovšetkým vo vykonávaní dokazovania a s tým súvisiacimi procesnými úkonmi. Obvinená rovnako tak poukázala na zaujatosť sudcov Okresného súdu Komárno, nakoľko označený okresný súd sídli v tej istej budove ako okresná prokuratúra a sudcovia okresného súdu údajne sú v priamom priateľskom, ako aj kolegiálnom kontakte tak s prokurátormi okresnej prokuratúry, ako aj s vyšetrovateľmi OR PZ Komárno. V jej prípade nie je zo strany tak Okresného súdu Komárno, ako ani Krajského súdu v Nitre zabezpečená požiadavka objektivity súdneho konania a spravodlivého rozhodnutia, a to najmä z dôvodu, že dlhodobo vo svojich podaniach a vyjadreniach na okresnom súde počas hlavných pojednávaní poukazuje na nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

Na tomto mieste sa žiada poukázať na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp zn. 3Ndt/20/2020, zo 7. augusta 2020 (viď č. I. 2894 a nasl., zv. č. IV. spisu), podnetom na ktorého vydanie bol práve vyššie citovaný návrh obvinenej o odňatie predmetnej trestnej veci a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa. Dovolací súd z označeného uznesenia cituje: „Najvyšší súd po preskúmaní obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že z predloženého spisu nevyplyvajú dôvody na vylúčenie sudcov tak okresného ako ani krajského súdu v zmysle § 31 ods. 2, ods. 4 Trestného poriadku, a preto ďalej upriamil pozornosť na skúmanie dôvodov na vylúčenie sudcov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu pochybnosti o nezáujatosti pre ich pomer k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre ich pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní. Pomerom k prejednávanej veci treba rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu činného v trestnom konaní na skutku, ktorá má konkrétnu podobu a osobný charakter, aby bola dostatočným dôvodom pre vznik pochybností o schopnosti sudcu pristupovať k veci a úkonom, ktoré sa jej týkajú objektívne. Táto môže napríklad spočívať v tom, že orgány činné v trestnom konaní, resp. jeho príbuzní, rodinný príslušník, osoba jemu blízka a podobne, boli činom poškodení, eventuálne orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie a podobne. Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vyvolať vo verejnosti pochybnosti o jeho nezáujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Takýto vzťah môže spočívať najmä v príbuzenskom a rodinnom pomere úradnej osoby k niektorej z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku, ďalej môže ísť o úzke priateľstvo, či kamarátstvo, resp. negatívny vzťah.

... sudcovia oboch dotknutých súdov sa k predloženému návrhu obžalovanej všetci zhodne vyjadrili v podstate tak, že obžalovanú nepoznajú, k jej trestnej veci nemajú žiadny vzťah a necítia sa byť zaujatí. Procesný postup a rozhodovacia činnosť samosudcu alebo senátov krajského súdu či už jednotlivo ako aj v súhrne ich zaujatosť žiadnym spôsobom nepreukazuje. O námietke zaujatosti, ak je jej dôvodom len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku).

Obžalovaná ... výlučne namieta procesný postup a rozhodovaciu činnosť sudcov uvedených súdov, čo však môže urobiť len prostredníctvom podania riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku. Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že účelom naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku je zabrániť zbytočným prieťahom v konaní a jeho neprimeranému predlžovaniu prostredníctvom zjavne účelového podávania námietok zaujatosti; inak tomu nie je ani v prípade návrhu podaného obžalovanou

Na okraj najvyšší súd dodáva, že v prípade, ak sa o námietke zaujatosti nekoná z dôvodov uvedených v § 32 ods. 6 Trestného poriadku, príslušný orgán o tom ani nevydáva konkrétne rozhodnutie; túto skutočnosť je však nevyhnutné procesným spôsobom zaznamenať (napr. záznamom do zápisnice o hlavnom pojednávaní a pod.) tak, aby bolo zrejmé, že námietka zaujatosti nezostala nepovšimnutá. Z

obsahu spisu je zrejmé, že týmto výkladom sa správne riadil aj krajský súd, a to už v uznesení, sp. zn. 1Tos/20/2020, z 3. apríla 2020, keď zrušil uznesenie Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/91/2018, z 3. februára 2020 postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom z odôvodnenia označeného uznesenia krajského súdu je zrejmé, že tak urobil s poukazom na nadbytočnosť postupu okresného súdu, ktorý o námietke zaujatosti smerujúcej proti procesnému postupu okresnému súdu rozhodol samostatným uznesením (č. l. 2680 a nasl. spisu).

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil dôvody na vylúčenie všetkých sudcov označených súdov (vylúčenie všetkých sudcov daného súdu je základnou podmienkou na konštatovanie možného zaujatého konania a rozhodovania príslušného súdu) podľa § 31 Trestného poriadku z dôvodu pochybnosti o nezaujatosti pre ich pomer k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre ich pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní, a teda nezistil ani danosť podmienok na odňatie predmetnej veci z jeho jurisdikcie. Obžalovaná v návrhu na odňatie veci naviac dostatočne presvedčivo nevysvetlila, z akých dôvodov namieta všetkých sudcov okresného i krajského súdu. Preto najvyšší súd môže len predpokladať, že má obavu z ich prípadného zaujatého postupu voči nej, avšak znovu s poukazom na výlučne len procesný postup konajúcich súdov, pričom podstatnú časť svojej argumentácie obsiahnutej v podanom návrhu na odňatie a príkazanie veci koncentruje dokonca na kritiku postupu orgánov činných v trestnom konaní. O to viac, ak v predchádzajúcom priebehu konania už bolo o v podstate totožnej námietke zaujatosti obžalovanej (založenej okrem iného takisto aj na dôvode, že okresný súd a okresná prokuratúra sídli v tej istej budove a logicky teda medzi nimi existujú profesionálne a osobné vzťahy, spochybňovanie konania orgánov činných v trestnom konaní a okresného súdu a zamietnutie ňou predkladaných návrhov na vykonanie dokazovania) rozhodnuté, a síce uznesením Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/91/2019, z 15. augusta 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1Tos/75/2019, zo 16. septembra 2019 tak, že námietka zaujatosti obžalovanej bola v konečnom dôsledku zamietnutá.

Najvyšší súd teda po vyhodnotení všetkých okolností prípadu konštatuje, že neexistujú žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu zo zaujatého konania a rozhodovania sudcov označených súdov v trestnej veci obžalovanej a nezistil ani žiadne skutočnosti, čo i len okrajovo naznačujúce absenciu nestrannosti a predpojatosti týchto sudcov. Len predpokladaný subjektívny názor obžalovanej o možnom narušení objektivity rozhodovania súdu bez príliehavých relevantných argumentov, nemôže byť dôvodom na vylúčenie sudcov z konania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku, a teda ani dôležitým dôvodom na odňatie veci; nie to ak táto, ako je naostatok podrobné uvedené vyššie, namieta takmer bezvýnimčne len procesný postup dotknutých orgánov. Návrh obžalovanej na odňatie veci spolu s uvedenými konštatovaniami predpokladajúcimi predpojatosť sudcov oboch označených súdov navyše nemá charakter zodpovedajúci podmienkam podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku, pričom ako bolo uvedené vyššie, ani z vyjadrení sudcov dotknutých súdov nevyplýva ich zaujatosť. Takýto stav vylučuje možnosť úvah o odňatí veci dotknutým súdom za jej súčasného prikázania inému súdu toho istého druhu a stupňa (okresnému súdu) mimo územný obvod Krajského súdu v Nitre pre to, že by sudcovia pôsobiaci na príslušných súdoch boli vylúčení z vykonávania úkonov v trestnej veci obžalovanej.

So zreteľom na neexistenciu dôležitého dôvodu na odňatie veci v podobe vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Komárno a Krajského súdu v Nitre a nezistenie iných dôležitých dôvodov na odňatie veci nebolo možné vyhovieť návrhu obžalovanej, pretože ak by sa tak stalo, došlo by k porušeniu jej práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom".

Tak možno plynulo „premostiť" k ostatnej námietke obvinenej subsumovanej pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Najvyšší súd pre prehľadnosť opakuje, že obsahom predmetnej námietky je skutočnosť, že meritórne (vo veci samej - o odvolaní obvinenej proti rozsudku okresného súdu) konal a rozhodoval senát krajského súdu v zložení:

JUDr. Stanislav Libant - predseda senátu,
JUDr. Štefan Hrvola - člen senátu a napokon
JUDr. Ingrid Kišacová, PhD. - členka senátu,

zatiaľ čo krajský súd, a to už v uznesení, sp. zn. 1Tos/20/2020, z 3. apríla 2020, keď zrušil uznesenie Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/91/2018, z 3. februára 2020 postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, z odôvodnenia označeného uznesenia krajského súdu je zrejmé, že tak urobil s poukazom na nadbytočnosť postupu okresného súdu, ktorý o námietke zaujatosti smerujúcej proti procesnému postupu okresnému súdu rozhodol samostatným uznesením - viď č. l. 2680 a nasl. spisu, ešte pred vydaním meritórneho uznesenia vo veci samej rozhodoval „obdobne“ v zložení:

JUDr. Stanislav Libant - predseda senátu,
JUDr. Štefan Hrvola - člen senátu a
JUDr. Petr Kaňa - člen senátu,

čo obvinená považuje s poukazom na „dvojtretinovú“ totožnosť zloženia tak pôvodných „námietkových senátov“ krajského súdu [konajúceho v konkrétnej „fáze“ ako sťažnostný súd v zmysle § 190 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] s personálnym zložením senátu konajúceho a rozhodujúceho o jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu (JUDr. Libant, JUDr. Hrvola, JUDr. Kišacová, PhD.) za naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (JUDr. Libant a JUDr. Hrvola mali mať v dôsledku predchádzajúcej účasti na rozhodovaní o sťažnostiach obvinenej pomer k prejednáwanej veci, čo má za následok nezákonné zloženie senátu spočívajúcim v údajnej zaujatosti menovaných sudcov senátu krajského súdu konajúceho a rozhodujúceho o odvolaní obvinenej proti rozsudku súdu prvého stupňa).

Najvyšší súd sa ani v tejto časti s argumentáciou menovanej nestotožnil a nemohol konštatovať jej dôvodnosť, nakoľko akceptovaniu námietok obvinenej bráni podstatné množstvo rozhodných skutočností spočívajúcich v nižšie prezentovaných úvahách.

Predovšetkým sa javí najvyššiemu súdu vhodným poukázať na znenie § 31 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia.

Zmyslom naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku je okrem iného precizovať tie procesné situácie, ktoré samy o sebe nepredstavujú kvalifikovaný podklad pre vylúčenie sudcu, resp. senátu z konania a rozhodovania, resp. vykonávania úkonov trestného konania en bloc a súčasne zamedziť vznášaniu námietok obvinených o zaujatosti sudcu (senátu), ktoré sú celkom zjavne účelovej povahy.

Dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je ich skoršie rozhodnutie o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia. Skoršie rozhodnutie môže byť vydané aj v tej istej trestnej veci. Ak bol napr. sudca (alebo „celý“ senát) činný v prípravnom konaní pri rozhodovaní o väzbe alebo inom úkone prípravného konania (nieť rozumného dôvodu vylúčiť tieto situácie aj pre konanie a rozhodovanie vo fáze súdneho konania nasledujúcom po podaní obžaloby), nevylučuje ho to z ďalšieho konania o tom istom obvinenom v súdnom konaní (Sainte - Marie v Francúzsko, Padovani v Taliansko, Fey v Rakúsko, Nortier v Holandsko). Sudca alebo senát môžu konať a rozhodovať aj v inej trestnej veci toho istého obvineného alebo spoluobvineného (Schmid v Rakúsko, Craxi v Taliansko, Petrov v Bulharsko, Alexandru Marian Iancu v Rumunsko, R 33/2009 <.) alebo aj viacerých obvinených, hoci ich trestné činy súvisia, avšak konanie o nich prebieha samostatne (Poppe v Holandsko). Znamená to, že za zabezpečenia primeraných „reštriktívnych“ záruk a dôsledného rešpektovania zásady prezumpcie neviny (viď Mucha v Slovenská republika) ani sudca, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní o dohode o vine a treste, alebo prijal vyhlásenie obvineného, nie je vylúčený z neskoršieho konania o obžalobe podanej proti ďalšej osobe, ktorá sa mala na danom trestnom čine zúčastniť (R 15/2017 <.). Iný prístup by mohol ohroziť fungovanie celého justičného systému. Platí to aj pre opravné konanie.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa pritom úzko týka okolností, pre ktoré sudca mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania (§ 31 ods. 1 až 3 Trestného

poriadku). S poukazom na vyššie vyjadrené možno a contrario dospieť k záveru, že ak obvinená Ing. Z. podopiera námietku zaujatosti, resp. na podporu svojich tvrdení o domnelej zaujatosti senátu poukazuje na skutočnosti, ktoré sú ex lege (zo zákona) Trestným poriadkom vylúčené ako „použiteľný“ podklad pre čo i len teoreticky „úspešnú“ námietku zaujatosti, tak platí, že odkaz na ne nemôže z povahy vecí samej predstavovať naplnenie predmetného dovolacieho dôvodu.

Treba pripomenúť, že dôvodom na vylúčenie sudcu tak ako predostiera v texte podaného dovolania obvinená, by bola niektorá zo situácií konkretizovaných v § 31 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Trestného poriadku. V kontexte trestnej veci obvinenej však platí, že táto nesprávne interpretuje znenie naposledy označeného odseku ustanovenia § 31 Trestného poriadku.

Dôvodom na vylúčenie sudcu v zmysle ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku je len predchádzajúce rozhodovanie v merite veci. Ide o tzv. princíp funkčnej inkompatibility, ktorá spočíva v nemožnosti účasti sudcu na konaní o odvolaní proti rozsudku, ktorým ako sudca, resp. člen senátu inštančne podriadeného súdu uznal osobu, proti ktorej sa vedie trestné konanie za vinnú, resp. ju oslobodil spod obžaloby. Sudcovia JUDr. Libant (ako predseda senátu) a JUDr. Hrvola však v konaní predchádzajúcom vydaniu zamietajúceho uznesenia krajského súdu napadnutého dovolaním rozhodovali o sťažnostiach obvinenej proti uzneseniam o nevyhlásení sudcu, resp. sťažnosti proti rozhodnutiu samosudcu okresného súdu o tom, že zamietá návrh na doplnenie zápisnice o hlavnom pojednávaní podľa § 60 ods. 1 Trestného poriadku (č. l. 2676 a nasl. - obe zmienené uznesenia), teda nie v merite veci. Preto neexistuje zákonný dôvod konštatovať, že by boli dané skutočnosti odôvodňujúce ich vylúčenie z rozhodovania o odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

Len pre úplnosť možno poznamenať, že najvyšší súd nezistil dôvody spochybňujúce subjektívnu, príp. objektívnu nestrannosť vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov. Platí pritom, že na účely subjektívneho testu je sudca považovaný za nestranného dovtedy, kým nie je preukázaný opak (Lindon, Otchakovsky-Laurens a July v. Francúzsko z 22. októbra 2007). Domnienku subjektívnej nestrannosti možno vyvrátiť len objektívnym spôsobom. Ide o náročné skúmanie osobného vnútorného presvedčenia sudcu, stavu jeho mysle najčastejšie na základe jeho výrokov (napr. diskriminačných) a správania sa, napr. snaha z osobných dôvodov prideliť prípad sebe (Boeckmans v. Belgicko zo 17. februára 1965). Získať dôkaz, ktorý by bol schopný vyvrátiť domnienku nestrannosti, je spravidla ťažké, a preto sa väčšina prípadov riešených ESLP sústreďuje na objektívny test. V rámci objektívneho testu nestrannosti sa podľa tzv. objektívnych symptómov skúma, či existujú skutočnosti vzbudzujúce pochybnosti o nestrannosti sudcu. Ide o okolnosti, ktoré by mohli (ale nutne nemusia) spôsobovať nedostatok nestrannosti. Sudca sa môže cítiť zo svojho subjektívneho hľadiska úplne nestranný, existujú však objektívne okolnosti, ktoré na neho v očiach účastníka konania alebo verejnosti vrhajú pochybnosti o jeho nestrannosti. V danom prípade platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán („justice must not only be done, it must also be seen to be done“, teda „spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že je vykonávaná“). Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či je obava zo zaujatosti objektívne oprávnená. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar v. Spojené kráľovstvo z 10. júna 1996).

V prejednávanej veci však po prezretí tak rozhodnutí námietkového senátu krajského súdu (konajúceho ako sťažnostný súd), resp. uznesenia senátu krajského súdu konajúceho a rozhodujúceho o odvolaní obvinenej nemožno zistiť právne - kvalifikačne významný, resp. objektívne existujúci, prípadne z obsahu predloženého spisu inak vyplývajúci signál o pochybnostiach ohľadne nestrannosti a nezaujatosti súdov konajúcich a rozhodujúcich v základnom konaní predchádzajúcom podaniu dovolania. No a napokon, ak menovaná namietala podľa jej názoru „zarážajúci“ postup krajského súdu, spočívajúci v zisťovaní, či obvinená pozostalým po poškodených uhradila škodu a v akej výške (č. l. 3085 a nasl.), celkom zjavne (v dôsledku absencie podania odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa prokurátorom v neprospech) krajský súd nemohol nijak negatívne ovplyvniť, resp. tendenčným spôsobom zasiahnuť do výmery

uloženého trestu, resp. inak, viazaný zásadou zákazu reformatio in peius zhoršiť postavenie obvinenej. Práve naopak, najvyššiemu súdu sa s poukazom na str. 11 tretí odsek uznesenia krajského súdu javí, že postup krajského súdu bol snahou o zistenie aspoň náznaku ľútosti obvinenej, resp. pátraním po stopách sebareflexie, ktorý by v prípade pozitívneho zistenia krajského súdu mal v zmysle písomných dôvodov citovaného uznesenia vplyv na, cit.: „... možnosť si nakloniť rozhodnutie súdu na vlastnú stranu a dosiahnuť tak prípadné zníženie výmery trestu. Túto možnosť však nevyužila ...”.

Najvyšší súd preto uzatvára, že ak obvinenú „zaráža” vyššie uvádzaný postup krajského súdu, tak skôr možno hovoriť o tom, že toto gesto faktickej snahy o zistenie zrejme akejkol'vek skutočnosti, ktorá by opodstatňovala prípadnú benevolenciu odvolacieho súdu ohľadne možnosti uloženia nižšieho trestu, prekvapuje na rozdiel od obvinenej skôr najvyšší súd.

Najvyšší súd sa totiž nemôže ubrániť dojmu, že obvinená celkom zjavne „uverila svojej pravde”, resp. samu seba „presvedčila” o akejsi alternatívnej verzii skutkového deja do takej miery, že svoju procesnú aktivitu a zvolený spôsob obhajoby spočívajúci okrem iného aj vo využití takmer akúkoľvek procesnej situácie ako prostriedku pre podanie sťažnosti, dopytu, trestného oznámenia alebo rovno medializácie svojej osoby a predmetnej trestnej veci (pochopteľne v pozitívnom svetle) pretavila na prezentáciu akéhosi „sprisahania” justičných orgánov, znalcov, svedkov a iných subjektov trestného konania z najvyššiemu súdu nie úplne zrozumiteľných dôvodov práve voči svojej osobe za účelom vyvolania presvedčenia o ničom inom, než na obvinenej „spáchanom” justičnom omyle, súc - parafrázujúc slová obvinenej - so súčasným vyjadrením ľútosti nad tým, že pri predmetnej dopravnej nehode vyhasli tri ľudské životy a nad dôsledkami, ktoré dopravná nehoda zanechala v životoch všetkých účastníkov nehody ako aj ich rodín, priateľov a blízkych, resp. záujmu na tom, aby „bol nezaujato, nezávisle, objektívne a komplexne zistený skutkový stav, ktorý bude dostatočným a nespochybniteľným podkladom pre nezávislý a nestranný súd na to, aby mohol objektívne zhodnotiť mieru môjho zavinenia, čo sa týka tragických následkov dopravnej nehody”.

Najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvinenej vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku ako odvodenú od nesprávneho výkladu skôr uvádzaných zákonných ustanovení a judikatórnych záverov, nezistiac tak danosť dôvodu dovolania podľa naposledy uvedeného ustanovenia Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom" a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom", nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro" (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, teda že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Z obsahu dovolania obvinenej možno spoľahlivo dedukovať, že táto čo do obsahu dovolacích námietok uplatňuje v zásade tri argumentačné okruhy smerujúce jednak voči:

- a) zákonnosti a dôkaznej použiteľnosti výsledkov znaleckého dokazovania, ktoré má byť údajne zaťažené chybami ohľadne spôsobu ich vypracovania, resp. trpieť vecnými, skutkovými a formálnymi nedostatkami,
- b) pochybnosti o zákonnosti a prípustnosti použitia výpovede poškodeného - zosnulého G. H., vykonanej v čase, kedy tento vypovedal v prípravnom konaní za súčasného (hoci toho času menovaným subjektívne neindikovaného) poranenia sleziny sprevádzaného vnútorným krvácaním, ktoré si po jeho výsluchu vyžiadalo urgentnú lekársku starostlivosť a hospitalizáciu,
- c) údajnej manipulácii so súdnym spisom, chyby v jeho riadnom vedení (nezviazané strany, najskôr absentujúce a neskôr „znovuobjavené" pečiatky na znaleckých posudkoch, chýbajúci odpor proti trestnému rozkazu podaného prokurátorom), príp. chybný postup orgánov činných v trestnom konaní pri prvotnom zabezpečovaní miesta nehody (odrezanie stĺpikov na policajnom motorovom vozidle príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru, odstránenie volantu a pod.).

Najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozhodnutiami súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a prezretí relevantných častí predloženého spisu dospel k záveru, že vo svetle nižšie uvedených skutočností sa nemožno stotožniť ani s jednou z vyššie uvádzaných námietok obvinenej.

Ak obvinená namieta zákonnosť znaleckého dokazovania s poukazom na ich údajnú neúplnosť, v nich sa nachádzajúce formálne pochybenia, nedodržanie predpísanej formy, resp. prvotné „založenie" len kópie znaleckého posudku pri úkone, kedy nahliadala do spisu, až dodatočné žurnalizovanie originálov znaleckých posudkov, najvyšší súd môže uviesť len toľko, že pre účely konania a rozhodovania o dovolaní disponuje kompletným a úplným spisovým materiálom, o ktorého autenticite niet dôvodných pochybností. V tomto kontexte možno odkázať na záver okresného súdu, vyjadrený na str. 12 odsek prvý odsudzujúceho rozsudku, ktorý sa s totožnou argumentáciou obvinenej vyrovnal dostatočným,

jasným a vyčerpávajúcim spôsobom. Najvyšší súd preto na tam uvádzané konštatovania okresného súdu ďalej poukazuje bez potreby ich opakovania, nakoľko si ich v úplnostiach osvojil.

Nad rámec už uvedeného dovolací súd poznamenáva, že prípadné formálne chyby v písaní, resp. číslovaní strán za žiadnych okolností nezakladajú chybu nezákonnosti akéhokoľvek zo znaleckých posudkov. Rovnako tak bez ďalšieho nejde ani o chyby znaleckého posudku v zmysle § 146 Trestného poriadku, nakoľko dotknuté ustanovenie predmetný pojem vymedzuje ako:

- a) pochybnosti o správnosti znaleckého posudku (nevierohodnosť, vnútorná nekoncepcnosť, nedostatky v odôvodnení alebo použitie zakázanej metodiky - tu si je potrebné uvedomiť, že v dominantnej miere ide najmä ohľadne otázky vierohodnosti a presvedčivosti znaleckého posudku o otázku skutkovú, ktorú - ako dovolací súd pripomína už opakovane - v zásade nie je prípustné v dovolacom konaní skúmať; výnimku tvorí dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku),
- b) nejasnosť znaleckého posudku (napr. ak zo znaleckého posudku nie je zrejmé stanovisko znalca k otázkam uloženým zadávateľom, neurčitosť záverov a pod.),
- c) neúplnosť znaleckého posudku (nastáva napr. vtedy, ak znalec v posudku uvedie len niektoré odpovede na položené otázky a ostatné buď ľudskou chybou, alebo v dôsledku nedostatočných odborných poznatkov prehliadne).

Najvyšší súd po nahliadnutí do príslušných častí spisu môže skonštatovať, že predmetné znalecké posudky nevykazujú zjavnú existenciu niektorej z vyššie uvedených chýb, pričom poukazuje na skutočnosť vyplývajúcu z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie - znalci boli v konaní pred súdom riadne vypočutí k nimi vypracovaným znaleckým posudkom, stranám konania bolo umožnené klásť im otázky a ohľadom vytýkaných formálnych pochybení môže najvyšší súd skonštatovať len to, že nejde o žiadne zásadné chyby iného, než skôr „kozmetického“ charakteru, ktoré sú navyše odstrániteľné a nemajú žiaden vplyv na zákonnosť a použiteľnosť predmetných posudkov v konaní pred súdom.

Ak obvinená namietla, že bola vykázaná z pojednávacej miestnosti počas výsluchu znalca MUDr. Závodného, tak najvyšší súd v tomto smere poukazuje na zápisnicu o hlavnom pojednávaní konanom pred okresným súdom 10. decembra 2019 (č. l. 2136), z ktorej vyplýva, že obvinená bola z pojednávacej miestnosti vykázaná samosudcom z dôvodu, že napriek opakovanému upozorneniu samosudcu opakovane rušila priebeh hlavného pojednávania otázkami, ktoré nesúvisia so znaleckým dokazovaním; dovolací súd podotýka, že vykázaná bola na obdobie troch minút, v ktorých rámci neprebehli už žiadne prednesy okrem stanoviska obhajoby, prokurátora, splnomocnencov poškodených a poškodených, že nemajú žiadne ďalšie otázky. K tomu pristupuje skutočnosť, že samosudca postupoval zákonne konformným spôsobom konvenujúcim ustanoveniu § 254 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko obvinenej predtým dal napomenutie vo forme výstrahy, avšak táto napriek uvedenému samosudcu nerešpektovala, v dôsledku čoho bola z pojednávacej miestnosti vykázaná na nevyhnutne potrebný čas a po opätovnom povolení vstupu do pojednávacej miestnosti jej bol oznámený podstatný obsah úkonu vykonaného na hlavnom pojednávaní v čase jej neprítomnosti a takisto jej bolo umožnené, aby sa k nemu vyjadřila.

No a napokon, ak obžalovaná v podanom dovolaní argumentuje tým, že počas konania súdy nezohľadnili skutočnosť, že poškodený - vodič policajného vozidla Bc. Š. mal v zmysle záverov znaleckého posudku RNDr. Jozefa Valúcha, CSc. v čase vedenia motorového vozidla v krvi alkohol v hodnote 0,10g/kg (promile), tak najvyšší súd poukazuje na záverečnú časť posudku, v ktorej je konštatované, že koncentrácia etylalkoholu v krvi do 0,20g/kg (promile) sa považuje za nepreukázanú pre požitie alkoholu, nakoľko zahŕňa endogénny etanol, bezpečnostný faktor a laboratórnu chybu. Pre dovolací súd je skôr významné to, že si totožné konštatovanie nevšimla obvinená už v písomných dôvodoch rozsudku súdu prvého stupňa, nakoľko (napriek tomu, že na túto skutočnosť sa dopytovala pri výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní konaného pred súdom prvého stupňa 17. októbra 2019 - viď č. l. 1948 a nasl. spisu) okresný súd predmetné závery znalca prevzal do odôvodnenia rozsudku (viď str. 5 odsek predposledný).

Dovolací súd rovnako tak neprijal argumentáciu obvinenej, ktorá spočívala v kritike postupu orgánov činných v trestnom konaní alebo znalcov pri vykonávaní vyšetrovania a zabezpečenia podkladu pre znalecké dokazovanie, resp. ktorou mienila atakovať správnosť postupu znalcov najmä z hľadiska metodiky vypracúvania znaleckých posudkov. Najvyššiemu súdu neprináleží nijak hodnotiť procesný postup orgánov činných v trestnom konaní pri nariadení znaleckého dokazovania, pokiaľ má za následok už skôr konštatovanú zákonnosť a zrejmu neexistenciu žiadneho relevantného pochybenia znalcov (ktorí boli navyše vypočutí na hlavnom pojednávaní), pričom platí, že nesúhlas obvinenej s taktikou vedenia vyšetrovania a polemika s procesným postupom nenapĺňa nielen dovolací dôvod uplatnený obvinenou - § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný dovolací dôvod.

Ohľadne výpovede poškodeného (zosnulého vodiča motorového vozidla zn. Peugeot) G. H. je potrebné poukázať na záver konštatovaný už odvolacím súdom na str. 7 posledný odsek až str. 8 prvý odsek, ktorý predmetný procesný úkon označil za vykonaný zákonne súladným spôsobom s čím najvyšší súd súhlasí.

V zásade jedinou zmienkou o zdravotných ťažkostiach (pozn.: spozorovaných subjektívne vyšetrovateľom) poškodeného G. H., ktorý sa dostavil na výsluch 4. augusta 2017, je úradný záznam vyšetrovateľa na č. l. 509, z ktorého obsahu je zrejmé, že menovanému neboli zistené žiadne zranenia a ani sám nekonštatoval žiadne zdravotné ťažkosti; úradný záznam však obsahuje zmienku, resp. „odporúčanie“ vyšetrovateľa, aby sa poškodený po výsluchu podrobil lekárskemu vyšetreniu, nakoľko, cit.: „ťažšie dýchal, bol bledý, potil sa“ (ak obvinená namieta, že v spise absentuje dátum jeho prijatia do nemocničného zariadenia, tento je zrejmy z č. l. 461 - prepúšťacia správa z 12. augusta 2017, vyhotovená po úmrtí poškodeného vo FNŠP U. Q. v dôsledku zranení spôsobených pri dopravnej nehode).

Dovolací súd dopĺňa, že zo zápisnice o výsluchu menovaného poškodeného (č. l. 163 a nasl., vyšetrovací spis) je zrejmé, že menovaný bol pred výsluchom riadne poučený ako svedok, poučeniu porozumel a každú stranu zápisnice vlastnoručne podpísal. Z obsahu dotknutej zápisnice o výsluchu pritom nevyplyva žiadny „signál“ o tom, že by obvinený vypovedal zmätene, unavene, resp. že by jeho výpoveď bola v dôsledku jeho zdravotnej indispozície inak „poznačená“ (a tobož mu pri vykonávaní svedeckej výpovede nebolo nijak „pomáhané“ prítomným vyšetrovateľom realizujúcim dotknutý procesný úkon). Aj z rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že manželka poškodeného Vánka potvrdila, že tento sa pri výsluchu nestážoval na žiadne bolesti a do nemocnice odišli až neskôr, zatiaľ čo k vyšetrovateľovi mali ísť podľa jej tvrdenia o 10:30 hod. Preto platí, že z obsahu príslušnej časti predloženého spisu ako aj z rozhodnutí okresného a odvolacieho súdu je zrejmé, že výsluch svedka - poškodeného H. bol vykonaný v súlade so zákonom. Skutočnosť, že sa po výsluchu podrobil lekárskemu vyšetreniu, v ktorého rámci bolo u menovaného zistené život ohrozujúce zranenie sleziny a vnútorné krvácanie, je v naznačenej súvislosti bezpredmetná, nakoľko touto ex post zistenou skutočnosťou nedochádza k žiadnemu zákonne relevantnému ovplyvneniu zákonnosti jeho výpovede. O jeho spôsobilosti svedčiť pritom v čase konania výsluchu neexistovali žiadne pochybnosti o jeho zdravotnom stave (okrem vyšetrovateľom úradne zaprotokolovaného potenia sa, ťažšieho dýchania a bledosti, čo laickým okom môže byť vyhodnotené maximálne ako stres z výpovede, resp. reakcia na teplo a pod.); napokon, samotný poškodený v zmysle poprel, že by mal v čase výsluchu nejaké subjektívne ťažkosti zdravotného charakteru.

Poukaz obvinenej, že v civilnom konaní manželka poškodeného uviedla, že na menovaného naliehala, aby si išiel ľahnúť, necítil sa na druhý deň lepšie, resp. že jej nie je zrejmy chronologický dej udalostí (výsluch, príjem do nemocnice, diagnostika, medicínsky výkon, smrť poškodeného s niekoľkodňovým odstupom po operačnom výkone v dôsledku pooperačnej embólie), je v naznačenej súvislosti irelevantný, nakoľko je celkom zjavne skutkovej povahy. Povedané inými slovami, ide znovu o spochybňovanie vierohodnosti v konaní vykonaných dôkazov, ich hodnotenia tak jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti a na takomto postupe ustálenom a zistenom skutkovom stave, ktorého úplnosť a správnosť má dovolací súd „zakázané“ skúmať v prípade, ak je dovolateľom obvinený. Totožný záver

možno primerane uplatniť aj na ostatné námietky obvinenej ohľadom nesúladu výpovede poškodeného Vanka s výpoveďami ostatných svedkov, resp. ostatných výsledkov v kontexte predmetnej trestnej veci vykonaného dokazovania.

Odhliadnuc od zákonnej reflexie skutočnosti, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku), najvyšší súd len akademicky poznamenáva, že obvinenej možno dať za pravdu ohľadne namietaného pochybenia krajského súdu, ktorý prehliadol skutočnosť, že proti trestnému rozkazu vydanému sudcom okresného súdu (č. l. 674 a nasl., súdny spis) podal odpor aj prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry. Jeho existenciu v súdnom spise však prehliadla v rozpore s tvrdenými dovolacími námietkami aj obvinená, nakoľko tento sa nachádza na č. l. 753 spisu. Ide však o skutočnosť, ktorá je pre dovolací súd bez hlbšieho právneho dopadu, nakoľko v dôsledku podaného odporu (pozn.: či už obvinenou alebo prokurátorom) sa trestný rozkaz v zmysle § 355 ods. 1, ods. 3 a za súčasného splnenia podmienok ustanovených v ods. 10 označeného ustanovenia Trestného poriadku (ktoré preukázateľne boli splnené) sa trestný rozkaz zrušuje (prednesením obžaloby prokurátorom). Tam sa, obrazne povedané, „začína aj končí“ opodstatnenosť otázky trestného rozkazu pre účely trestnej veci obvinenej v intenciách tohto uznesenia dovolacieho súdu.

No a napokon, ak obvinená poukazuje na možnú manipuláciu, nezrovnalosti, „bielenie“ príslušných častí predloženého spisu, resp. iný obdobne opisovaný postup a konanie či už orgánov činných v trestnom konaní alebo súdov, tak platí už uvedené konštatovanie najvyššieho súdu, že tento disponuje pre účely konania a rozhodovania o dovolaní obvinenej spisovým materiálom, o ktorého originalite a autenticite niet vierohodnej pochybnosti. Subjektívny názor obvinenej o údajnom manipulovaní so súdnym spisom je skôr už len vyjadrením pokusu uplatnenia zrejme akéhokoľvek možného spôsobu obhajoby, avšak bez reálneho dopadu na už formulovaný názor najvyššieho súdu týkajúci sa kompletnosti obsahu spisu. Najvyšší súd dodáva, že správnosť, prehľadnosť a konzistencia obsahu predloženého spisu a prípadné nedostatky spočívajúce v nezviazaní niektorých strán alebo neprehľadného spojenia zväzkov celkom určite nepredstavujú námietku, ktorou by bolo možné spôsobilo argumentovať a vôbec túto subsumovať pod niektorý z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Na vysvetlenie možno doplniť, že ak obvinená vyjadruje nepochopenie nad skutočnosťou, prečo vyjadrenie k podanému dovolaniu podpísala okresná prokurátorka príslušnej prokuratúry a nie pôvodne vec dozorujúca prokurátorka, ide o postup plne súladný so zákonom a internými predpismi upravujúcimi organizačný poriadok a aprobačné oprávnenia v rámci prokuratúry. Konkrétne treba poukázať na príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky, č. 13/2021, z 30. septembra 2021, ktorým sa upravujú aprobačné oprávnenia na krajských prokuratúrach. V zmysle čl. 1 predmetného príkazu platí, že aprobačným oprávnením sa na účely tohto príkazu rozumie oprávnenie krajského prokurátora, námestníkov krajského prokurátora, vedúcich oddelení, zodpovednej osoby agendy ochrany osobných údajov, prokurátorov krajskej prokuratúry a ostatných zamestnancov krajskej prokuratúry na základe zákona, iného všeobecne záväzného právneho predpisu alebo služobného predpisu schvaľovať a podpisovať rozhodnutia, návrhy, opatrenia, pokyny a iné písomnosti pri plnení úloh na základe zákona, ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov a služobných predpisov. Podľa čl. 3 písm. a) bod 16. príkazu, krajský prokurátor vo veciach pôsobnosti krajskej prokuratúry schvaľuje organizačný poriadok a aprobačný poriadok okresnej prokuratúry v pôsobnosti krajskej prokuratúry; v spojení s čl. 15 ods. 3 príkazu platí, že okresný prokurátor opatrením upraví aprobačné oprávnenie na ním riadenej okresnej prokuratúre.

V predmetnej veci je preto zrejmé, že ak vyjadrenie k dovolaniu menovanej vyhotovila a podpísala okresná prokurátorka (a nie trestnú vec pôvodne dozorujúca prokurátorka), ide jednoducho o pretavenie aprobačného oprávnenia na okresnej prokuratúre, ktoré opatrením upravuje práve okresný prokurátor.

Tento záver treba vnímať v súvislosti s § 43 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, podľa ktorého na čele okresnej prokuratúry je okresný prokurátor, ktorý priamo alebo prostredníctvom vedúcich prokurátorov, určených prokurátorov a zamestnancov riadi činnosť okresnej prokuratúry. Za svoju činnosť zodpovedá krajskému prokurátorovi a prostredníctvom neho generálnemu prokurátorovi.

Naviac, ods. 6 naposledy zmieneneho ustanovenia zákona o prokuratúre priamo uvádza, že na konanie pred okresným súdom je príslušný okresný prokurátor a v rozsahu ním určenom jemu podriadení prokurátori. S poukazom na znenie návetia § 376 Trestného poriadku je zrejmé, že vyhotovenie vyjadrenia k dovolaniu treba vnímať ako súčasť konania na súde prvého (t. j. okresného) stupňa sui generis (z povahy veci je totiž zrejmé, že spravidla bezvýnimočne predchádza dovolaciemu konaniu, ktorého zákonným predpokladom je právoplatné rozhodnutie vo veci samej, ktorým sa konanie pred súdom prvého stupňa meritorne uzatvára). Preto je zrejmé, že okresná prokurátorka podpisovala vyjadrenie k podanému dovolaniu plne v súlade s internými predpismi prokuratúry ako aj horeuvedenými ustanoveniami zákona o prokuratúre, resp. Trestného poriadku; skutočnosť, že ide o odlišnú osobu než prokurátora, ktorý predmetnú trestnú vec dozoroval v základnom konaní pred okresným a krajským súdom, je v tomto smere bez ďalšieho významu.

Podstatným je fakt, že podľa § 2 zákona o prokuratúre je prokuratúra samostatná hierarchicky usporiadaná jednotná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti. Prejavom tejto zásady hierarchického usporiadania ponímajúceho v sebe implicitne vzťah nadriadenosti a podriadenosti je napr. práve oprávnenie okresného prokurátora vyjadriť sa k dovolaniu obvineného na podklade aprobačného poriadku tej - ktorej prokuratúry, zatiaľ čo platí, že tento predpoklad plní zároveň funkciu pružnej a rýchlej, resp. efektívnej reakcie na rôzne procesné situácie (napr. v dôsledku práceneschopnosti dozorového prokurátora, zmeny v osobe prokurátora vykonávajúceho služobnú pohotovosť v dôsledku úpravy zastupovania prokurátorov a i.).

Čo je však dôležité - námietka obvinenej nie je z pohľadu najvyššieho súdu spôsobilá akokoľvek spochybniť, resp. inak narušiť priebeh o zákonnosti konania predchádzajúcemu predloženiu dovolania obvinenej dovolaciemu súdu, nakoľko ide o skutočnosť organizačnej povahy, resp. možnosť upravenú vnútorným aktom organizačného charakteru, nemajúcu žiaden vplyv na zákonnosť postupu prokuratúry. Preto najvyšší súd uzatvára, že aj túto námietku obvinenej vyhodnotil ako nedôvodnú (a s touto sa vysporiadal skôr vysvetľujúco - akademickým, než polemickým spôsobom, nakoľko nepredstavuje čo do obsahovej kvality aspoň elementárne spôsobilú námietku, ktorá by si zo strany dovolacieho súdu vyžadovala kvalifikovanú pozornosť).

Zhrnúc vyššie vyjadrené platí, že najvyšší súd nezistil v trestnej veci obvinenej naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a s tým súvisiacu argumentáciu menovanej odmietol ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú najmä:

- proti skutkovým zisteniam súdov,
- proti rozsahu vykonaného dokazovania,
- proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie a pod.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, odvolaciu inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu. Nesprávnosť zisteného skutku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku možno konštatovať, ak si okolnosti uvedené v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku navzájom odporujú. Dotknutý dovolací dôvod je v takom prípade splnený, ak niektorá z odporujúcich si okolností odôvodňuje použitie inej než preskúmvanej právnej kvalifikácie skutku.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré skôr vo veci konajúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. To znamená, že v dovolacom konaní iniciovanom obvineným niet právne významného priestoru pre ďalšiu obhajobnú argumentáciu charakteru typického pre konanie pred súdom prvého stupňa, resp. pre odvolacie konanie.

Vyššie konkretizovaný okruh neprípustných skutkových námietok akcentoval dovolací súd osobitne s poukazom na skutočnosť, že zo skôr podrobne citovaných námietok obvinenej je zrejmé, že argumentácia obvinenej sa v tom zodpovedajúcej časti pohybuje výlučne v skutkovom rámci.

Najvyšší súd poznamenáva, že pre úspešné použitie dovolacích námietok nestačí len formálne použiť napríklad pojem právny záver, ak z materiálneho hľadiska obvinená ako dovolateľka napáda zjavne skutkový záver. Jedine právne námietky by pritom bolo možné považovať za relevantné a bolo by potrebné sa nimi aj skutočne zaoberať v dovolacom konaní.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať poukaz obvinenej na to, že v konaní nebol vykonaným dokazovaním správne preukázaný skutkový dej (predstavujúci skutkovú vetu rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu), pretavený do príslušnej právnej kvalifikácie zisteného skutku ako trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona výlučne a práve len s odkazom na ňou uvádzanú vlastnú interpretáciu skutkového deja.

Úvahy obvinenej sú totiž v naznačenej súvislosti len prejavom jej vnútorného vzťahu k spáchanému trestnému činu. Tento vzťah nie je možno skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak, ako sa navonok prejavil v jej konaní, ktorý je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia; ako konanie

preukazované zásadne na základe konkrétnych skutkových okolností, ktoré v konaní o dovolaní nie je možné preskúmať (samozrejme okrem situácie, keď dovolanie podal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.)

Opäť pritom platí, že ak sa odvolací súd v zásade (vyjmúc výhrady k právnej kvalifikácii zisteného skutku vid' str. 10 odsek druhý uznesenia krajského súdu) stotožnil so skutkovými a (nakoľko v podstate mu nezostalo nič iné) právnymi závermi súdu prvého stupňa a tieto považoval sa dostatočne preukázané vykonanými dôkazmi, nie je najvyšší súd oprávnený na ďalšie prehodnocovanie skutkových záverov ustálených súdmi nižšieho stupňa. To znamená, že najvyšší súd nie je oprávnený skúmať, či súdy nižšej inštancie vyhodnotili určité dôkazné prostriedky správnym spôsobom. Uvedené primerane platí aj pre takto získané poznatky slúžiace na ustálenie skutkového stavu v miere spoľahlivo postačujúcej pre spravodlivé rozhodnutie vo veci.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu ustálený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, o tom, že určitú skutkovú okolnosť (úmysel, motív, konanie, následok a pod.) považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie prehodnocovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je, zjednodušene povedané, množinou skutkových otázok.

Povedané inými slovami, námietky obvinenej, ktorými sa domáha konštatovania naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, možno zjednodušene charakterizovať nasledovne: keďže súdy vychádzali pri ustálení svojich skutkových zistení z dôkazov, ktoré sú nezákonné, ktoré vo svojej vzájomnej súvislosti trpia rozpormi a ktoré pripúšťajú pri ich opätovnej reinterpretácii v prospech obvinenej záver, že „tomu mohlo byť celkom inak“, treba práve na takýto záver prihliadnuť aj v dovolacom konaní a vysloviť, že „tomu mohlo byť naozaj inak“.

Podstata však zostáva v úplne odlišnom právnom rámci: pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto skutkové preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť a vo svojej podstate obchádzať prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku - konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že súdy mali posudzovať súhrn dôkazov v tom smere, či tvoria, alebo netvoria logickú a ničím neprerušovanú a uzavretú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov - resp. argumentácie toho obsahu, že vykonané dôkazy pre chyby, ktoré ich takmer apriórne diskvalifikujú a v konaní ich bolo treba doplniť ďalšími dôkaznými zisteniami navrhovanými obvinenou, aby bola zistená ňou sledovaná, úplná, dokonalá a objektívna pravda, [pozn.: s totožnou námietkou sa dovolací súd vysporiadal v časti tohto uznesenia zaoberajúcej sa dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] nepripúšťajú také skutkové zistenia, k akým dospeli skôr vo veci konajúcej a rozhodujúcej súdy.

Preto najvyšší súd uzatvára, že s tým súvisiace námietky obvinenej nenapĺňajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný). Riadiac sa skôr vyjadrenými právnymi úvahami dospel najvyšší súd k záveru, že v trestnej veci obvinenej Ing. H. Z. nebol naplnený žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.